

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
 Typed to Word Document by คุณปริญญาและคุณสมศักดิ์
 Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล นิกร กิมหงวน

สาวใช้คนใหม่

ป. อินทรปาลิต

๑

พรุ่งนี้เป็นวันเลือกซ่อมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร บรรดาผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นจำนวนมาก ขึ้นอยู่กับพรรคประชาธิปัตย์ หรือพรรคสหชีพ ต่างฝ่ายต่างทำการโฆษณากันอย่างครึกโครม มีการปิดโปสเตอร์ตามเสาไฟฟ้า ตามรั้ว ตามถนนหนทางในเขตต์ของตน ทั้ง ๆ ที่เทศบาลเคยประกาศว่า ห้ามไม่ให้ผู้ใดเขียนคำโฆษณาบนถนน เราก็แลเห็นเขียนกันให้เกร่อ เลือกเบอร์นั้นดี เลือกเบอร์นี้ดี เลือกข้าพเจ้าจะได้คนใช้ที่ซื่อสัตย์ รวมความแล้วผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งทุกคนเป็นคนที่น่ารักน่าเอ็นดูมาก เข้าบ้านไหนยกมือไหว้เป็นฝักถั่วเด็กอายุเพียง ๑๐ ขวบก็ได้รับการไหว้ คุณพ่ออยู่ไหนครับคุณหนู คุณป้า คุณลุง คุณน้า คุณอา กรุณาเลือกผมนะครับ ผมเป็นผู้แทนพบได้ตลอดเวลา รับรองว่าผมเป็นผู้แทนคนจนจริง ๆ ถ้าได้เป็นแล้ว ผมจะไม่พาผมไปขิ้นรถเก๋งฉายไปฉายมาเป็นอันขาด อย่าลืมนะครับ ผมนับเบอร์ --- พรุ่งนี้ผมเอารถมารับแต่เช้าเชียวครับ

คนไทยเรากำลังไหวตัวในทางการเมือง การเลือกตั้งคราวนี้นับว่าเป็นประวัติศาสตร์ของประเทศไทยในระบอบรัฐธรรมนูญ ทุกแห่งที่มีการแสดงสุนทรพจน์ของพรรคใดก็ตาม มีประชาชนสนใจไปฟังถ้อยแถลงของผู้สมัครและผู้สนับสนุนนับจำนวนหมื่น พลเมืองในกรุงเทพฯ แบ่งแยกออกเป็น ๓ พรรค คือ พรรคประชาธิปัตย์ พรรคสหชีพหรือแนวรัฐธรรมนูญ อีกพวกหนึ่งตั้งตัวเป็นกลาง ผู้สมัครคนไหนมีคุณสมบัติและบุคลิกลักษณะเป็นที่ถูกใจคนตนั้นก็เลือกคนนั้น

ใกล้กำหนดวันเลือกตั้ง ผู้สมัครก็ไม่มีเวลาพักผ่อน ต้องเข้าบ้านโน้นเข้าบ้านนี้ ต้องควักกระเป๋าจ่ายค่าเหี้ยยาปลาบั้งตามธรรมเนียม ทุกคนต่างหวังว่าตนคงจะได้เป็นผู้แทนราษฎร ทุกคนต้องเหน็ดเหนื่อย ยอมสละเวลาทั้งหมดเพื่อการเลือกตั้งในคราวนี้ ตามวงการร้านกาแฟ ตามสมาคมสโมสรต่าง ๆ กระทั่งโรงยี่น ก๊วนกัญชา ต่างวิพากษ์วิจารณ์กันแข็งแ่ง บางทีก็หูดหวัดจะปะปากกัน เพราะต่างคนต่างสังกัดคนละพรรค

คนในบ้าน "พัชรภรณ์" แบ่งแยกออกเป็น ๒ พรรค คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ชอบพรรคประชาธิปไตย ท่านให้เหตุผลว่า ท่านได้กินหมาก ได้นุ่งผ้าโจงกระเบน ไม่ต้องสวมหมวก มีอิสระเสรี ก็เพราะคุณควง อภัยวงศ์ หัวหน้าพรรคประชาธิปไตย คุณหญิงกับประไพ ประภานันทาน วลละออ เตรียมพร้อมที่จะเลือก ร.ต.ท.ภิเศก แห่งประชาธิปไตย เจ้าคุณปัจจนึกฯ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ชอบคณะสหชีพ ท่านทั้ง ๒ ให้เหตุผลว่า พรรคนี้มีบุคคลสำคัญ ๆ อยู่หลายท่าน ซึ่งล้วนแล้วแต่มีความรู้ความสามารถเป็นยอดเยี่ยม การเลือกผู้แทนในวันพรุ่งนี้ เจ้าคุณทั้ง ๒ จะเลือกท่านสกุลฯ แห่งคณะพรรคสหชีพ อย่างไรก็ตาม ๔ สหายยังลังเลใจอยู่ เพราะเท่าที่ฟังสุนทรพจน์ของแต่ละพรรคมาแล้ว ก็รู้สึกว่ ประชาธิปไตยก็ดี สหชีพหรือแนวรัฐธรรมนูญก็ดี ล้วนแต่มีวัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่คือประเทศชาติ ถึงแม้ทั้ง ๒ พรรคมีนโยบายไปคนละแนวเหมือนกับเป็นปรปักษ์ต่อกัน แต่เมื่อพูดถึงส่วนตัวแล้วก็รักใคร่กลมเกลียวกันดี เนื่องจากมีจิตใจสูงพอที่จะแบ่งแยกงานกับส่วนตัวออกจากกัน

เย็นวันนั้น คือเป็นวันที่ ๓ สิงหาคม

ที่เรือนต้นไม้ของหน้าตึกใหญ่แห่งบ้าน "พัชรภรณ์" ดร.ดิเรก กับ กิมหงวน กำลังนั่งสนทนากันเงียบ ๆ ถึงเรื่องการเลือกตั้งในวันพรุ่งนี้ บนโต๊ะมีวิกกีโซดา และกับแกล้ม ๒-๓ จาน ๒ สหายดื่มเหล้าปลางคุยกันพลาง

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ดร.ดิเรก จึงยกกำปั้นทุบโต๊ะดังปัง แล้วพูดเสียงกร้าว

"ยู พรรคไหน?"

เลี่ยหงวนเม้มปากแน่น ทำตาปริบ ๆ ยกกำปั้นทุบโต๊ะข้าง

"กัน - พรรคแม่โจง"

ดิเรกหัวเราะก๊าก

"ออไร่ กันก็เช่นเดียวกับแก มา - มาดื่มให้พรรคของเรา"

ต่างคนต่างชูแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นกระทบกัน อาเสี่ยพูดเสียงแจ้ว ๆ

"ขอให้พรรคของเราจงเจริญ ชาโย"

แม่โจงถูกยกขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว ดร.ดิเรก คว่าส้อมไอ้ซันหนึ่งใส่ปากเคี้ยว ในเวลาเดียวกัน เสี่ยรยยนตร์คันหนึ่งก็เล่นเข้ามาในบ้าน "พัชรภรณ์"

สตุ๊ดเก้งสี่งุ่น หยุดก๊กหน้าเรือนต้นไม้ พลกับนิกรพากันก้าวลงจากตอหน้ารถ ๒ สหายเพิ่งกลับจากงานพระราชทานเพลิงศพเพื่อนของเขาคนหนึ่งทีวัดไตรมิตร พล นิกร แต่งกายแบบสากลชุดสีขาว เน็คไทดำ มีผ้าพันแขนทุกซ์ ทั้ง ๒ พากันเดินเข้ามาในเรือนต้นไม้ นิกรยิ้มหวานจ้อยเมื่อแลเห็นสุรวางอยู่บนโต๊ะ

“ลาภปากไว้ย ใครเป็นเจ้าของวะ”

กิมหงวนชักคิ้วแผ่ลิบ

“หอมมันเลี้ยง”

พลยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

“นี่ยังงใจขึ้นมวอะ วันนี้ถึงกับใจป่าเลี้ยงเหล่า

ดิเรกหัวเราะ

“กันใช้ให้เจ้าแห้วเอาบิลไปเก็บเงินค่ารักษาพยาบาลและค่ายาจากคุณพระบำรุงฯ ได้มา ๒,๕๐๐ บาท เลยซื้อเหล้ามากินแก้กลุ้ม นั่งชิวไว้ย”

พล นิกร ทრุดตัวลงนั่งเก้าอี้เหล็กคนละตัว นายการุณวงศ์จัดแจงผสมแม่โขงกับโซดา กิมหงวนยิ้มให้กับเพื่อนทั้ง ๒ แล้วกล่าวถามว่า

“แกตกใจหรือยังว่า แกจะสังกัดพรรคไหน?”

พลหัวเราะ

“หมายความว่า กันจะเลือกใครในวันพรุ่งนี้ใช่ไหม?”

อาเสี้ยพยักหน้า

“เออ”

พลว่า “กันเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว แต่กันบอกไม่ได้ว่ากันจะเลือกใคร?”

ดิเรกอมยิ้ม

“รู้นำ แกคงจะเลือกมหาแพง เพราะแกงกินได้”

นายพัชรภรณ์กลิ่นน้ำลายเอือก

“ใครบอกวะ?”

“เปล่า กันเดาเอา”

"มหาแพงอยู่คนละเขตต์ไว้"

ดร.ดิเรก หันมาถามนิกร

"แกอยู่พรรคไหนวะ กร"

นิกรยิ้มเป็น

"พัก่อนนอนหลับซิวะ"

"อ้ายเวร พุดเป่นเล่นไปได้" ดิเรกพุดพลาถหัวเราะพลาถ "ถามจริง ๆ น้า"

นิกรหิบบซ็อนตักหมีกรอบใส่ปากเกี้ยวตุ้ย

"กันไม่มีสิทธิที่จะเลือกใคร ไปคอบัญชีผู้มีสิทธิเลือกตั้งแล้ว ในบัญชีเขาเปลี่ยนเพศให้กันใหม่ กันเปนนางนิกร การรูดวงศ์ ขึ้นไปเลือกก็ถูกตะครุบตัว หัว่าเปนพลรมเท่านั้นเอง"

คราวนี้เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นเรือดันไม้

กิมหงวนว่า "แกยังดี กันเมื่อปีกลายนี้ไปเลือกหม่อมก๊กฤทธิ ในบัญชีเดาะเข้าให้เปนนางสาวกิมหงวน เลยไม่ต้องเลือกกัน"

เสียงจ๊อกแจ๊กจอบแจของผู้นหึงหลายคนดังขึ้นที่หน้าเรือดันไม้ การสนทนาของ ๔ สหายต้องยุติลงทันที ดร.ดิเรก รับหิบบขวดวิศกี โซดา และถ้วยแก้วลงซ็อนใต้โต๊ะ กล้วเมียเห็นเข้าจะโดนเทศนา

คุณหญิงวาดพาแม่งามทั้ง ๔ เข้ามาในเรือดันไม้ ทุกคนแต่งกายหรูหรา เตรียมจะไปฟังสุนทรพจน์และนโยบายของพรรคต่าง ๆ ที่ห้องสนามหลวง ซึ่งทางราชการได้จัดให้มีขึ้น คุณหญิงวาดยิ้มให้ลูกชายของท่าน

"ไปกับแม่ไหม พล"

"ไปไหนครับ?"

"ก็ไปห้องสนามหลวงนะซี ไปฟัง ๒ คณะเขาแถลงนโยบายวันสุดท้าย"

พลสันศิริชะ

"ไม่ไปละครับ คุณแม่ ผมเพิ่งมาเหนื่อย ๆ ซี้เกียจ"

"ยังงั้นก็ตามใจ อ้อ - พวกแก ๔ คนนี้ ตัดสินใจแล้วหรือยังว่า จะเลือกพรรคไหนในวันพรุ่งนี้"

ประไพพูดเสริมขึ้น

"ต้องประชาติปัตย์นะ จะบอกให้"

นิกรหัวเราะ

"หน้อยแน่ มีการบังคับกันด้วยหรือนี่ พี่อาจเลือกพรรคสหชีพก็ได้"

ประไพยกมือทำสะเอว มองดูสามีอย่างเคือง

"ก็ลองดู ถ้าไม่เลือกประชาติปัตย์ ห้ามไม่ให้ขึ้นไปนอนในห้อง จนกว่าจะหมดอายุผู้แทนราษฎรรุ่นนี้"

"อ้าว" นิกรอุทานดัง ๆ "ก็อแยนะซี ยุงกัดตายห่า"

"ไม่รู้ล่ะ คนละพรรคนอนด้วยกันไม่ได้ ไฟกับพีลา ฟันน คุณนวล และคุณอา เจ้าข้างประชาติปัตย์ พรุ่งนี้จะไปเลือกภิเศก"

ประกากกล่าวถามสามีของหล่อน

"ดิเรกจะเลือกใครคะ บอกมาซี"

"ง่า - ต้องคิดดูก่อนที่รัก การเลือกผู้แทนราษฎร เป็นหัวต่อหัวเลี้ยวสำคัญของชาติ ถ้าเลือกผู้แทนผิด เราต้องคิดจนกว่าผู้แทนตาย แต่ภิเศกก็ดีเหมือนกัน"

นันทากกล่าวถามพลบ้าง

"พลละคะ จะเลือกใคร ?"

"ยังไม่รู้เหมือนกันจ๊ะ"

"นั่นขอให้เลือกคุณภิเศก หรือคุณสมักร บุราวาศ"

นายพัชรภรณ์พยักหน้าช้า ๆ

"พี่อาจจะเลือกคนใดคนหนึ่งใน ๒ คนนี้"

นวลละออยยิ้มให้สามีของหล่อน

"หวังว่าเสียดคงจะเลือกคณะประชาติปัตย์"

กิมหงวนอมยิ้ม พูดเสียงอ่อนน่านสงสาร

"ถ้าเลือกแล้ว ต้องให้เสียนอนในห้องด้วยคนนะจ๊ะ"

"ค่ะ"

"ยังงั้นเลือกเน"

"สำหรับผม เลือกไม่ได้หรือครับคุณนวล ทะเบียนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งปรากฏว่า ผมเป็นนางนิกร ไม่ใช่่นายนิกร"

คุณหญิงวาดหัวเราะก๊ิก

"เป็นอันว่าแกไม่มีหวังได้เลือกผู้แทนเน" พุดจบท่านก็หันมาทาง ดร.ดิเรก "เจ้าแห้วหายหัวไปไหนล่ะ พ่อดิเรก"

ดร.ณรงค์ฤทธิ์ ยิ้มแห้ง ๆ

"ผมใช้ให้ไปซื้อของนอกถนนครับ"

"แล้วกัน" คุณหญิงอุทาน "กว่าเจ้าแห้วจะมา ก็ต้องเสียเวลาอีกนาน"

นันทายกมือเกาะแขนคุณหญิงวาด แล้วพุดว่า

"หนูขับไปเองก็ได้ค่ะ คุณอา อย่าเอาเจ้าแห้วไปเลย เกะกะรถเปล่า ๆ "

นิกรพุดโพล่งขึ้น

"ระวังจะไปบวกรถจีฟเข้านะ พี่นั้น"

นันทาค้อนควับ

"พุดรากับว่าฉันนะขับรถไม่เป็นยังงั้นแหละ"

ครั้นแล้ว พรรคประชาธิปไตยก็พากันเดินออกไปจากเรือนต้นไม้ ขึ้นนั่งรถสตูดเก็งต่อจากนั้นนันทาก็ขับรถออกไปจากบ้าน "พัชรภรณ์"

เสียงหวนสันสิริษะซ่า ๆ

"ผู้หญิงไทยสมัยนี้ กลายเป็นนักการเมืองไปมิด คุณอาท่านแก่แล้วท่านยังสนใจในเรื่องการเมือง พยายามไปฟังเขาแสดงสุนทรพจน์ทุกวัน"

พลว่า "ผู้แทนสมัยนี้ ถ้าใครไม่ดีจริง ก็เป็นผู้แทนไม่ได้ ผิดกว่าตอนแรก ๆ ตาสี ตาสา อ่านออกเขียนได้ก็เป็นผู้แทนได้ เดียวนี้ผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งทุกคนต่างมีคุณวุฒิมามากมาย แกทำไมไม่คิดสมัครกับเขาอีกล่ะดิเรก เพราะแกก็เป็นต้ออกเตอร์คนหนึ่ง"

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจหนัก ๆ

"ไม่สำเร็จ คราวก่อนถูกปีว๊ายไปทีหนึ่งแล้ว เสียเงินค่าโฆษณา ค่าเลี้ยงดูใครต่อใครตั้งเกือบ ๒ หมื่น ก็นึกว่า ถ้ากันไปสมัครรับเลือกตั้งในประเทศอินเดีย อย่างไม่เสียกันตั้งได้ เป็นผู้แทนราษฎรแน่ ๆ เพราะกันเป็นสหายของท่านมหाराชา เพียงแต่พระองค์รับสั่งว่า เลือกดีเรคดีแน่ ก็นึกต้องหวัง ๑๐๐ เปอร์เซนต์"

กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้

"ไป ๆ มา ๆ แกก็คุยเรื่องมหाराชาอีก"

"ก็นั่นนะซี พูดถึงพระองค์แล้วกันสบายใจมาก"

การสนทนายุติลงชั่วขณะ เมื่อเจ้าแห้วเดินลอยหน้าเฉิบ ๆ เข้ามาในเรือนต้นไม้ มีถือจานใส่อาหาร ๒ จาน รักแร้หนีบขวดแม่โจงและโซดา เจ้าแห้ววางของลงบนโต๊ะ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"รับประทานให้ผมเดินหลายเที่ยวยังไม่ไหวเน"

พลขมวดคิ้วขึ้น

"ฉันไม่ได้จ้างแกไว้เป็นนายนี้หว่า บ่นเล็กบ่นน้อยเดียวโดนตะ ชักจะเอาใหญ่แล้ว"

ดิเรกแบมือไปที่เจ้าแห้ว

"ไหนล่ะ เงินทอง"

เจ้าแห้วยิ้มแหย ๆ

"รับประทานเหลือ ๕ บาท เท่านั้นแหละครับ"

"เออ เอามา"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"ผมเล่นโอเลี้ยงไป ๑ แก้ว ซื้อมูหรี ๑ ซอง รับประทานหมดพอดี" พูดจบก็ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง

"เฮ้ย" อาเสี่ยเอ็ดตะโร "ลงไปนั่งข้างล่าง"

เจ้าแห้วชักฉิว

"รับประทานผมจะเปิดแม่โจงให้ยังไงล่ะครับ"

"อ้อ นึกว่าแกจะร่วมโต๊ะกับพวกเรา"

เจ้าแห้วบนพื้มพื้ม จัดแจงเปิดขวดแม่โจงและโซคาให้จ้าวนายของเขา แล้วลงมานั่ง
กอดเขาอยู่บนพื้น นิกฤษักสงสาร หยิบกึ่งทอดชิ้นหนึ่งส่งให้เจ้าแห้ว

"เฮ้อ"

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

"ขอบคุณครับ"

"นำ ลองคุ้กชิ้นชีวะ เอาซี"

"ปู่โธ่ บอกว่าไม่รับประทาน คุณยังจะยื่นจะขอให้ผมรับประทานอีก" แล้วเจ้าแห้วก็
กว้ากึ่งทอดใส่ปากเคี้ยว

การดื่มเหล้าเป็นไปอย่างสนุกสนาน ที่แรกก็คุยกันเบา ๆ พอแม่โจงขวดที่ ๒ หหมด
เสียงที่พูดกันก็ชักดังขึ้น หน้าตาแดงกล้าไปตามกัน

ดร.ดิเรก ผสมวิศกีส่งให้เจ้าแห้ว ๑ แก้ว

"เฮ้อ ในฐานที่แกเป็นคนใช้ที่ซื่อสัตย์ของเรามาช้านาน ฉันทขอให้เหล้าแก้วนี้สำหรับ
แก"

เจ้าแห้วนั่งน้ำลายสออยู่นานแล้ว รีบตะครุบแก้วมาทันที แล้วร้องขึ้นดัง ๆ

"รับประทาน ขอให้นายทั้ง ๔ ของผม จงเจริญ 'ไชโย'" พูดจบก็ยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้น
ดื่มรวดเดียวหมดแก้ว ใช้นิ้วชี้มือขวาปาดข้างด้วยแก้วยกขึ้นดื่มอีก แล้วเอื้อมมือหยิบกึ่งทอด
ที่วางอยู่ในจานบนโต๊ะใส่ปากเคี้ยว

กิมหงวนกระพริบตาถี่เร็ว มองดูเจ้าแห้วไม่วางตา

"เฮ้ย ลำบากนักล่ะก็ขึ้นมานั่งกินบนนี่เถอะวะ"

เจ้าแห้วยิ้มอาย ๆ แกวงแขนทั้ง ๒ ข้างไปมา ลูกขึ้นนั่งบนเก้าอี้ เอื้อมมือคว้าขวดแม่
โจงรินใส่แก้ว ผสมโซคาลงไป ไม่สนใจกับพวกนาย ๆ ที่พากันมองดูเขา

ขณะนั้น มีกระทาชายคนหนึ่ง แต่งกายแบบสากลเรียบร้อย ยิ้มค้อม ๆ มอง ๆ อยู่ที่
หน้าเรือนต้นไม้ ทำทางของเขาสง่าผ่าเผย บอกว่าเป็นคนมีความรู้ และมีตระกูลสูง

"คุณ คุณครับ"

๔ สหายหันมาทางหน้าเรือนต้นไม้พร้อม ๆ กัน ชายแปลกหน้าก้มศีรษะโค้งคำนับ
แล้วเดินเข้ามาในเรือนต้นไม้

"ผมต้องขอประทานโทษที่ผมมารบกวนเวลาอันมีค่าของคุณ"

ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

"ว้อท อาร์ยู?"

"ผม คือคเตอร์เชวาร์น ขอรับ ผู้สมัครรับเลือกตั้งเขตต์ ๓ หมายเลข ๑๐"

กิมหงวนทำหน้าที่เบ้เหมือนกินน้ำมันละหุ่ง

"คุณคงมาขอคะแนนเสียงจากพวกเรา"

เจ้าของนาม ดร.เชวาร์น ยิ้มแป้น

"ถูกแล้วครับ ผมขอเวลาพวกคุณเพียง ๑๐ นาที"

ผมยิ้มให้เขา ผายมือไปที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง

"เชิญนั่งครับ ในฐานะที่พวกเราเป็นผู้ที่เลื่อมใสในระบอบรัฐธรรมนูญ พวกเรายินดีต้อนรับพวกคุณตามสมควร"

ดร.เชวาร์น กระแอมเบา ๆ ทรวดตัวนั่งข้างเจ้าแห้ว

"บางที่พวกคุณคงจะนึกรำคาญ ที่อยู่ ๆ ผมก็เข้ามารบกวนทำลายความสุข ผม คือคเตอร์เชวาร์น ชีวิตานนท์ ปริญญาเศรษฐศาสตร์แห่งสหปารัฐอเมริกา สมัครเข้ารับเลือกตั้งคราวนี้ ก็เพื่อหวังจะรับใช้ประชาชน และเพื่อประเทศชาติที่รักของเรา ผมมาจากอเมริกาเมื่อ พ.ศ.๒๔๖๕ ผมถูกหาว่าเป็นขบถ ติดคุกอยู่บางขวาง ๕ ปี ถูกส่งไปอยู่ตะรุเตา ๕ ปี เกะเต่า ๔ ปี กินข้าวแดงแกงกาบกล้วยมาเป็นเวลา ๑๔ ปี เพิ่งได้รับพระราชทานอภัยโทษ พอออกมา ก็สมัครเข้ารับเลือกตั้งในเขตต์นี้"

พล พยักหน้าช้า ๆ

"พูดกันโดยไม่ต้องอ้อมค้อมก็คือว่า คุณต้องการให้พวกเราเลือกคุณ"

"อ้อ มิได้ครับ ผมเพียงแต่พิจารณาตัวไว้ เพื่อขอให้พวกคุณพิจารณาผมดูบ้าง" แล้วเขาก็พูดเสียงหนักแน่น "ผมเป็นคนไทยที่มีใจรักชาติคนหนึ่ง ผมพร้อมแล้วที่จะเสียสละทุกอย่างเพื่อประเทศชาติของเรา"

นิกรส่งแก้วน้ำสีเหลืองให้

"ดื่มแก้คอแห้งสักนิดเถอะ คุณเชวาร์น"

เขาหัวเราะ

"เสียใจครับ เหล้าเป็นศัตรูของนักการเมือง ผมจะไม่ยอมดื่มเหล้าเป็นอันขาด แต่ว่าเพื่อไม่ให้คุณเสียความตั้งใจ ผมจะกินกับแกล้มแทนเหล้า" พูดจบเขาก็หยิบช้อนตักหมี่กรอบใส่ปาก ทำราวกับว่าเขาคุ้นเคยกับ ๔ สหายเป็นอย่างดี

ดร.ดิเรก กระทบกับเสี่ยวหงวน

"สงสัยว่า จะไม่ใช่ด็อกเตอร์เสียแล้วละโว้ย นายตาขวาง ๆ อย่างไรชอบกล"

กิมหงวนพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

"นั่นนะซิ" แล้วอาสาเสี้ยก็เอื้อมมือเขียนแซน ดร.เชาวน์ "คุณครับ เผลอ ๆ ไว้บ้าง บอกนโยบายของคุณให้พวกเราทราบหน่อยซิ"

ผู้ที่บอกว่า ชื่อ ดร.เชาวน์ คว่าแก้วแม่โจงจีนดืม

"ฮ่า ขอบคุณมาก"

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

"ไหนคุณว่าคุณไม่ดืม"

ดร.เชาวน์ หัวเราะอย่างเปิดเผย

"นักการเมืองมันก็ต้องโกหกอย่างนี้แหละคุณ ความจริงเรื่องเหล้าผมชอบดืมมาก ชอบเหมือนอย่างที่คุณชอบ"

เจ้าแก้วคั้นปากยิบ ๆ อดรันทนไม่ไหว พูดขึ้น

"รับประทาน คุณจะมาขอคะแนนเสียง หรือจะมาไซโยกินเหล้า"

ดร.เชาวน์ทำตาเขียว

"ของมันไซโยกันได้นี้คุณ ง่า ฟัง - ฟัง และฟังผมพูด พวกคุณรู้ไหมว่า อะไรเป็นที่มาแห่งประชาธิปไตย"

พลยิ้มกับเสี่ยวหงวน

"ตอบเขาที่ชี้แก"

อาสาเสี้ยนศิริยะ

"ไม่รู้โว้ย กันเป็นพ่อค้า ไม่ใช่ นักการเมือง"

ดร.เขาวนั้หัวเราะก๊าก คิ้มเหล้าอีกจิบหนึ่งแล้วอธิบาย

“คุณอยู่ในประเทศที่ใช้ระบอบประชาธิปไตย พวกคุณจะต้องรู้ว่า ประชาธิปไตยคืออะไร และความเป็นมาของประชาธิปไตยมาจากไหน?”

ดิเรกพยักหน้าช้า ๆ

“พวกเราไม่มีความรู้เลย กรุณาอธิบายให้แจ่มแจ้งหน่อยเถอะครับ”

ดร.เขาวนั้ ผสมแม่โจงและโซดาลงในแก้วของเขา ยกขึ้นคิ้มรวดเดียวหมดแก้ว ท่ามกลางความตลึงพริ้งเพริดของ ๔ สหายและเจ้าแก้ว

“ผมจะอธิบายให้พวกคุณทราบก็ได้ แต่ว่าผมเองก็ไม่รู้เหมือนกัน แฮะ ๆ เรื่องการเมืองอย่างไปสนใจกับมันเลยครับ”

“อ้าว” อาเสี่ยอุทานสั้น

“ไม่ต้องอ้าว ฟังผมพูดดีกว่า คุณรู้ไหมว่า โลกที่เราอยู่นี้จะใครเป็นคนสร้าง ผมเชื่อว่าพวกคุณไม่รู้แน่ ๆ ผมจะบอกให้ นักปราชญ์ทั้งหลายเข้าใจว่า โลกคือสะเก็ดชิ้นหนึ่งของพระอาทิตย์ แต่ความจริงไม่ใช่”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“แล้วใครเป็นคนสร้างโลกล่ะครับ”

ดร.เขาวนั้ ตวาดเว้ด

“ผมจะไปรู้เระอะ ผมเกิดไม่ทันนี่นา” แล้วเขาก็พูดเสียงอ่อย ๆ “คุณลองตอบผมหน่อยสิครับ ทุกวันนี้ เราอาศัยโลก หรือโลกอาศัยเรา”

กิมหงวนว่า “เรื่องนี้ผมเข้าใจดี โลกอาศัยเรา ไม่ใช่เราอาศัยโลก ถ้าหากว่าเราอาศัยโลกแล้ว หมอก็คงหาเงินใช้ไม่ได้ ยาชันตุลิน และนีโอก็คงขายไม่ได้”

ดร.เขาวนั้ คิ้มตาโพลง

“โลก สระโอ ล.ลิง ก.ไก่ สกคนะครับ ไม่ใช่โรคพันนั้น แล้วกัน ตอบผมใหม่”

ดร.ดิเรก กระทบกระชาบอะไรกับเจ้าแก้ว ๒-๓ คำ เจ้าแก้วลุกขึ้นพาตัวเดินออกไปจากเรือนต้นไม้ ๔ สหายจ้องตาเขม็งดู ดร.เขาวนั้ ซึ่งคิ้มเหล้าปนแก้วที่ ๕ แล้ว นัยน์ตาของเขาควาวน่ากลัว

"คุณเขavnั้ครับ" พลพุดยืม ๆ "คุณสบายดีหรือครับ"

เขavnั้พยักหน้า

"ถูกแล้ว สุขภาพของผมสมบูรณ์ดี คุณอย่าลืมนะครับ ค็อกเตอร์เขavnั้ ผู้สมัครรับเลือกตั้งเขตต์ ๓ หมายเลข ๑๐ ถ้าคุณไม่เลือกผม พวกคุณจะต้องเสียใจไปจนตาย"

พล ช่อนยืมไว้ในหน้า

"ครับ พวกเราจะพยายามตะเกียกตะกายไปเลือกคุณ"

"นั่น คุณคิดถูกแล้ว ผม - พุดจริงทำจริง"

กิมหงวนเอ้อมมือเขี่ยแขนเขา

"พุดเบา ๆ หน่อยครับ แสบแก้วหูเหลือเกิน"

ดร.เขavnั้ ยิงตะโกนเสียงดังขึ้นอีก

"ผมเป็นนักการเมือง ต้องหัดพูดเสียงดังไว้ เวลาเข้าประชุมสภา ถ้าหากไมโครโฟนเสีย ก็ไม่จำเป็นต้องพึ่งไมโครโฟน นักการเมืองทุกคนต้องเข้มแข็ง เด็ดขาด ออกผาย ไหล่ผิงหน้าตั้ง"

"หลังโกง" นิกรพุดต่อ

ดร.เขavnั้ สดุ้งโหยง ก้อนนิกรแล้วยกแก้วขึ้นดื่ม พลถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขาพุดกับ ดร.เขavnั้ อย่างเป็นทางการ

"คุณสมัครเขตต์นี้แน่หรือครับ"

"อ้อ แน่นอน เขตต์ ๓ หมายเลข ๑๐ คือผม เลือกค็อกเตอร์เขavnั้ กินเหล้ากันให้เปรม ค็อกเตอร์เขavnั้ เรียกใช้ได้ทุกเวลา ดึกคืนเที่ยงคืนไม่ต้องเกรงใจ"

พลอดหัวเราะไม่ได้

"เขตต์นี้ มีผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งเพียง ๘ คนเท่านั้น เท่าที่ผมทราบ"

"ถูกแล้ว จะมีสักกี่คนไม่ใช่เรื่องที่ควรสนใจ คุณจำไว้ก็แล้วกันว่า ค็อกเตอร์เขavnั้ หมายเลข ๑๐ แล้วพวกคุณต้องไปเลือกผม" พุดจบเขาก็เริ่มพูดภาษาฝรั่งอย่างรวดเร็วปรือแต่ไม่มีใครฟังออก แม้กระทั่ง ดร.ดิเรก

นายแพทย์หนุ่มโบกมือให้เขาหยุดพุด

"พอทีครับ ผมสงสัยเหลือเกิน คุณพูดภาษาอะไร?"

"อ้าว ภาษาอังกฤษนะซีคุณ"

ดร.ดิเรก กลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง หันมายิ้มกับเพื่อเกลอของเขา

"แน่ กันนี่สงสัยแต่ที่แรกแล้ว"

กิมหงวนหัวเราะลั่น

"แกเข้าใจว่า คุณคือเตอร์นี่แกไม่สบายยังงั้นหรือ"

"ออะไร"

ดร.เชาวน์ นัยดาปรีอ นั่งคอบพับค่ออ่อน ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ สักครู่ ดร.เชาวน์ก็ยกกำปั้นทุบโต๊ะปัง ผลุดลุกขึ้นยืน ทำท่าทางเหมือนกับฮิตเลอร์ อืดจ่อมบงการเยอรมันแล้วพูดเสียงเด็ดขาด

"คุณคิดและตรองดู ในมหาอาณาจักรของไทยเรา มีนักการเมืองที่มีความรู้เพียงกี่คน ฮะ - ฮ้า มีอยู่คนเดียวเท่านั้น คือผมนี่แหละ ผมอาจจะบอกคุณได้ว่า ทำไมจึงมีดวงดาวและท้องฟ้า โลกที่เราอยู่นี้มันหมุนหรือแกว่ง" พูดจบเขาก็ล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบวัตถุดำมะเมื่อออกมา มันคือปืนเบรานิงก์ขนาดกระทัดรัด เขาเค้นหัวเราะเสียงลั่น "ไม่มีนักการเมืองคนไหนในโลกที่จะกล้าระเบิดสมองตัวเองเหมือนอย่างผม คอยคุณะครับ"

"เฮ้ย!" กิมหงวนร้องสุดเสียง "เดี่ยว - เดี่ยวก่อนคุณ"

กระทาชาชายผู้อ้างตัวว่า ชื่อ ดร.เชาวน์ ควงปืนพกเล่นอย่างคล่องแคล่ว

"คุณกลัวว่าผมจะตายยังงั้นหรือ?"

อาเสียหทัยใจไม่ทั่วท้องเลย

"ถูกแล้วครับ ถ้าคุณยิงตัวตาย ประเทศไทยเราก็จะต้องสูญเสียนักการเมืองที่ดีที่สุด"

นายเชาวน์ลั่นสิริษะ

"เปล่า ผมไม่ใช่ นักการเมือง ผมเป็นนักปรัชญา"

ขณะนั้น เจ้าหัวพาผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ในเครื่องแบบคนหนึ่งเดินเข้ามาในเรือนต้นไม้ ๔ สหายแลเห็นตำรวจก็ถอนหายใจโล่งอกไปตามกัน ดร.ดิเรก รีบพูดกับเจ้าหน้าที่เร็วปรีอ

"เชิญ - เชิญครับ ช่วยพาท่านนักการเมืองผู้นี้ไปส่งบสดีอารมณ์ที่เถอะครับ"

ดร.เขาวนหันมาจ้องตาเขม็งมองคู่ตำรวจ แล้วเขาก็ยกมือขวาขึ้น ส่งเสียงเอะอะ

"อ้อ - สวัสดิ์ พี่ชาย ลือเปนต์ตำรวจสภาไซ้ไหม?"

ตำรวจชักใจไม่ดี เมื่อแลเห็นปืนพกในมือ ดร.เขาวน

"ง่า - ครับ ถูกแล้ว ทางสภาได้สั่งให้ผมมาเชิญท่านไปประชุมด่วนครับ"

"อ้อ งั้นรอะ ดีแล้ว อ้าวจะไปเดี๋ยวนี้"

พลได้โอกาสก็แย่งปืนพกในมือ ดร.เขาวนมาถือไว้

"ขอให้ผมเถอะครับ การประชุมเขาห้ามนำอาวุธติดตัวเข้าไป"

ดร.เขาวนนิ่งนึก

"เออ - จริงของคุณ ดีแล้ว คุณเก็บเอาไว้ให้ผม การประชุมวันนี้ผมจะเสนอร่างพระราชบัญญัติอนุญาตให้ประชาชนพิมพ์ธนบัตรใช้ได้เอง" พุดจบเขาก็หัวเราะลั่น มีที่ทำเต็มไปด้วยความพากภูมิ

นายพัชรภรณ์เดินเข้ามาหาตำรวจ ยัดเขี่ยปืนพกของ ดร.เขาวนใส่ในมือเขา

"คุณเอาไว้ แล้วก็รีบพาท่านนักการเมืองไปส่งโรงพยาบาลโดยเร็วที่สุด ถ้าหากว่าคุณมาช้ากว่านี้เพียงนิดเดียว เขาก็คงยิงตัวตายแล้ว"

ตำรวจถอนหายใจเบา ๆ ซ้ำเลื่องคุณนักการเมืองเจ้าของนาม ดร.เขาวน

"ทางโรงพักเคยนำนายคนนี้ไปส่งปากคลองสาน ๓ ครั้งแล้วครับ แต่ไม่ทราบว่าเขาเล็ดลอดมาได้อย่างไร ความจริงถ้าพุดเฟิ่น ๆ มาตรฐานของแกก็สง่าผ่าเผยอยู่เหมือนกัน"

ดร.เขาวน ได้ยินตำรวจพุดแว่ว ๆ ก็เอ็ดตะโรขึ้น

"หา? คุณว่าไงนะ คุณชมว่าผมสง่าผ่าเผยไซ้ไหม?"

ตำรวจยิ้มแห้ง ๆ

"ครับ ถูกแล้ว ผมว่าคุณมีบุคลิกลักษณะเหมาะสมที่จะเป็นนักการเมืองทุกประการ"

เจ้าแห้วพุดเสริมขึ้น

"เสียวอย่างเดียว นัยน์ตาขวางไปหน่อย ฮี - ฮี"

ดร.ดิเรกยิ้มให้กับ ดร.เชววัน

"เชิญเถอะครับ สมาชิกสภากำลังรอคุณ รับไปเถอะครับ"

นักการเมืองกัมศิรัยะโค้ง ๔ สหาย

"ลาก่อนนะครับ สวัสดีทุก ๆ คน พรุ่งนี้อย่าลืมเลือกผมนะครับ ด็อกเตอร์เชววัน หมายเลข ๑๐ เขตต์ ๓ ถ้าพวกคุณไม่เลือกผม บ้านเมืองเป็นอะไรไปผมไม่รับรอง

ครั้งนี้แล้ว ภาระชายผู้มีสติไม่สมบูรณ์ ก็เดินตามผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ออกไปจาก เรือนต้นไม้ พorangของเขาลับตา ๔ สหายก็มองหน้ากัน แล้วต่างหัวเราะงอหาย

"กันนี่อะไรไม่มีคิด" ดิเรกพูดพลางหัวเราะ "พอเขาแนะนำตัวว่าเขาเป็นด็อกเตอร์ อเมริกา กันก็รู้ทันทีว่าเขาไม่สบาย พอพูดภาษาอังกฤษ กันมันใจ ๑๐๐ เปอร์เซนต์เลย"

กิมหวนวนว่า "กันสงสัยตอนที่เขาบอกว่าเขาหมายเลข ๑๐ ความจริงเขตต์นี้มีผู้สมัคร เพียง ๗ คนเท่านั้น"

นิกรยิ้มเป็น

"ແຄงไม่สบายเพราะอยากเป็นนักการเมืองมากเกินไป อย่างนี้พอจะรักษาหายไหม วะ ดิเรก"

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

"อ้อ มีหวัง อาการไม่ร้ายแรงเท่าใดนักหรอก"

๔ สหาย นั่งล้อมวงกินเหล้าและสนทนาปราศัยกันต่อไป เจ้าแก้วนั่งพับเพียบคอยรับ ใ้ช้อยู่ข้าง ๆ ฟังจ่าวนายทั้ง ๔ คู่กัน และสรรพยกหยอกล้อกัน

พอเปลี่ยนเรื่องจากการเมืองเป็นการบ้าน กิมหวนวนก็แลเห็นผู้หญิงสาวคนหนึ่ง แต่ง กายเรียบ ๆ นุ่งประโปรงดำ สวมเสื้อชั้นนอกผ้าขาว ถือกะเป้าเสื้อผ้าใบกระต๊อค ปรากฏ ตัวขึ้นที่หน้าเรือนต้นไม้ อายุของหล่อนไม่เกิน ๒๗ ปี รูปร่างขาวท้วม

"มาหาใครจ๊ะ" อาเสี่ยถาม

พล นิกร และดร.ดิเรกกับเจ้าแก้ว ต่างหันไปมองดู หญิงสาววางกระเป๋าเสื้อผ้าลง ถอดรองเท้าออก เดินเข้ามาในเรือนต้นไม้ ทรวดตัวนั่งพับเพียบเบื้องหน้า ๔ สหาย แล้ว กระพุ่มมือไหว้

"ดิฉันอยากจะพบท่านเจ้าของบ้านค่ะ"

นิกรยิ้มเป็น

"คุณถ้าจะมาขอคะแนนเสียงล่ะซี ขอโทษ คุณสมัครหมายเลขอะไร?"

หล่อนทำหน้าตื่น

"สมัครอะไรคะ"

"อ้าว - สมัครเป็นผู้แทนราษฎรนะซีครับ ขึ้นนั่งข้างบนเถอะครับ พวกเรายินดีลงคะแนนให้คุณ มีผู้แทนเป็นผู้หญิงดีเหมือนกัน"

หล่อนหัวเราะ

"คุณเข้าใจผิดค่ะ ดิฉันไม่มีความรู้ และไม่ได้สนใจในเรื่องการเมืองเลย ดิฉันมาขอสมัครเป็นคนใช้ที่นี่"

กิมหงวนเริ่มแสดงบทบาทเจ้าชู้ทันที เขาตากเก้าอี้มานั่งข้างหล่อน

"เธอต้องการเป็นสาวใช้ในบ้านนี้จ้ะ"

"ค่ะ ถูกแล้ว ดิฉันตัวคนเดียว ไร้ญาติขาดมิตร ไม่มีที่อยู่อาศัย ถ้าคุณจะกรุณารับดิฉันไว้เป็นสาวใช้ในบ้านนี้ ก็จะเป็นพระคุณหาที่สุดมิได้ และดิฉันจะตั้งใจสนองพระเดชพระคุณจนสุดความสามารถ"

นิกรลุกจากเก้าอี้ลงมานั่งบนพื้นข้าง

"เธอเป็นใคร มาจากไหน?"

"ดิฉันชื่อมาลีค่ะ"

กิมหงวนจู้ปาก

"คล้อยกับลับเปียบเซียวเธอ ฉันชื่อกิมหงวน เธอมาจากไหนจ้ะ นึกยังงัยถึงได้สมัครเป็นสาวใช้ที่นี่"

หล่อนก้มหน้ามองคู่มือ

"ดิฉันไม่มีที่อยู่ค่ะ อาศัยอยู่กับเพื่อหญิงคนหนึ่ง" หล่อนพูดเสียงเครือ "แต่เพื่อนเขาไล่ดิฉันออกจากบ้าน เขาหาว่าดิฉันจะแย่งตัวเขา"

พลเลื่อนตัวจากเก้าอี้ลงนั่งบนพื้น

"ความจริงเธอไม่ได้แย่ง" นายพัชราภรณ์ถามยิ้ม ๆ

“เปล่าค่ะ แต่เพื่อเขาเห็นผิวเขาจูบดิฉัน” พุดจบหล่อนก็ร้องไห้กระซิก ๆ “โถ - คุณคิดดูซิคะ ถ้าดิฉันจะร้องอะอะไม่ยอมให้เขาจูบ เพื่อนดิฉันรู้เข้าผิวเขาก็คงจะเกราะห้ร้าย ก็เลยตัดใจยอมให้เขาจูบดี ๆ พอดีเพื่อนดิฉันโผล่มาเห็นเข้า”

“อ้อ แล้วเป็นยังไง” นิกถาม

“สามีของเขาถูกตีหัวแตกค่ะ ส่วนดิฉันถูกไล่ออกจากบ้าน คุณกรุณารับดิฉันไว้เป็นสาวใช้สักคนเถอะนะคะ จะให้เงินเดือนสักเท่าไรก็สุดแล้วแต่จะโปรด”

คร.ดิเรก นึกพอใจในรูปโฉมอันงดงามของหญิงสาวคนนี้ ก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ลงมานั่งข้าง ๆ หล่อนเจ้าของนามมาลี

“เป็นนางสงสารมาก ขอโทษ เธอยังเป็นสาวอยู่หรือ?”

หล่อนสอื้น

“ดิฉันเคยมีผิวแล้วค่ะ”

ดิเรกจู้ยี้ปากลิ้น

“น่าเสียดาย ทำไมถึงรับมี”

หล่อนมองดูนายแพทย์หนุ่มด้วยแววตาโหยชะฮ้อย

“ทีแรกดิฉันตั้งใจจะมีปีนี้แหละค่ะ แต่ความจำเป็นทำให้ดิฉันครองตัวอยู่ไม่ได้ ดิฉันได้เด็กนักเรียนลูกนายจ้างของดิฉันเป็นผิว นายจ้างดิฉันทราบเข้าก็ไล่ออกจากงาน”

“ว่า” อาเสี่ยตรง “ทำไมมีผิวนักเรียนล่ะ”

“โถ - แกสวายนี้อะ อายุ ๑๗ ปีเท่านั้น รูปหล่อยังกะไทโรน ช่างพูดปากหวานก็เท่านั้นเอง”

๔ สหายมองดูหน้ากัน เจ้าแห้วนั่งหัวเราะหึ ๆ นิกพูดกับเพื่อนเกลอทั้ง ๓

“ว่าไง พวกเรา แม่มาลีต้องการฝากเนื้อฝากตัวเป็นสาวใช้ของเรา จะรับไว้หรือ สาวใช้บ้านเราก็มียู่ตั้ง ๗ - ๘ คนแล้ว”

กิมหวานว่า “รับไว้เถอะน่า ขึ้นปล้อยไปตามชะตากรรม ดีไม่ดีเผ่นไปชวา เราก็จะต้องเสียเพื่อนร่วมชาติไปหนึ่งคน”

พลเห็นฟ้องด้วย

"จริงสินะ" แล้วเขาก็หันมาทางมาลี "пенอันว่าฉันตกลงรับเธอไว้เป็นสาวใช้ของเรา ตั้งแต่บัดนี้ ส่วนเงินเดือน --- "

ดร.ดิเรกพูดโพล่งขึ้น

"ให้ ๕๐๐ บาท ก็แล้วกัน"

พลสอ้งโหยง

"๕๐๐ บาทนะ ข้าราชการชั้นเอกโว้ย"

ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

"เวลานี้เครื่องอุปโภคบริโภคมันแพงมาก แกควรจะเห็นใจเธอบ้างซิวะ"

การสนทนาหยุดลงชั่วขณะ เมื่อท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ แต่งกายลำลอง เดินอุ้ยอ้ายเข้ามา ในเรือนต้นไม้ ท่านมองมาลีอย่างแปลกใจ นิกรรีบรายงานให้ท่านทราบ

"คุณพ่อครับ แม่คนนี่แกมาสักรเป็นสาวใช้ของเราครับ"

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วย่น จ้องมองคูหญิงสาวไม่วางตา แล้วท่านก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ทรวดตัวนั่งข้าง ๆ มาลี

"เธอชื่ออะไรจ๊ะ"

มาลีกราบท่านแล้วตอบนอบน้อม

"ดิฉันชื่อมาลีค่ะ"

"โอ - น่าสงสาร รูปร่างก็สวย ชื่อก็เพราะ ไม่น่าจะตกต่ำอย่างนี้เลย"

กิมหงวนกระแอมลั่น

"เอาละโว้ย มาไม้สูงละโว้ย"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำคอย่น หันกลับมาทางอาเสี่ย

"อย่าทลิ่งกะฉันนา ฉันเตะเอาง่าย ๆ นะจะบอกให้"

เสี่ยหงวนเอียงคออมยิ้ม

"แน้ ผมไม่ได้ว่าอะไรคุณอาสัคนิด"

"อย่า - อย่าทำไ้ ฉันอาบนำร้อนมาก่อนแก ยิ้มก็เห็นแก้ม แยมก็เห็นฟิน อ้าปากก็เห็นคอหอย"

นิกรพูดโพล่งขึ้นโดยไม่มีเจตนาอะไร

"ถอดหมวกก็เห็นศรัษะ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกหลังมือตบหน้านายการณวงศ์ดังเพียะ

"นี่แน่ะ"

อ้ายเสื่อมือกวาสูดปากลั่น ท่านเจ้าคุณหันมาทำตาวานกับมาลี

"แม่หนู เจ้า ๔ คนนี้เป็นลูกหลานของฉัน ไม่มีอำนาจรับเธอไว้เป็นสาวใช้หรือ หนูต้องพูดกับฉันจึงจะถูก"

"ฮือ" อาเสี่ยอุทาน "หนูต้องพูดกับแม่"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กลืนน้ำลายเอือก จ้องมองดูกิมหงวน แต่อาเสี่ยทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ผิวปากเพลงสรรเสริญเบา ๆ

"โธ่เอ๊ย คนอย่างแก่นี่เมื่อไรจะตายท่าเสี่ยที"

อาเสี่ยยิ้มแป้น

"ยังไม่ตายง่าย ๆ หรือครับ เพราะผมยังหนุ่มยังแน่น"

เจ้าคุณพยักหน้าหงิก ๆ

"แต่แกจะต้องตายในเร็ววันนี้"

"อ้าว ทำไมละครับ"

"เพราะฉันสวดมนต์ภาวนาแข่งแกทุกวัน"

"นั่นแน่" อาเสี่ยร้องขึ้นดัง ๆ หันมายิ้มกับพรรคพวก "เฮะ - เล่นแข่งเฮะ"

ท่านเจ้าคุณเปลี่ยนสายตามาที่หญิงสาวที่มีรูปโฉมสคราญตาถูกใจท่าน

"แม่หนู ไปบนตึก ฉันจะรับเธอไว้เป็นสาวใช้ห้องของฉัน ไปซี ฉันจะพาเธอไปพบกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เจ้าของบ้านนี้ ซึ่งเป็นพี่ชายของฉัน"

มาลียิ้มให้ ๔ สหาย แล้วลุกขึ้นยืน เดินตามเจ้าคุณปัจจนิกฯ ออกไปจากเรือนต้นไม้พล นิกร กิมหงวน ดร.ดิเรก และเจ้าแห้ว นั่งอ้าปากหาวไปตามกัน

ดร.ดิเรก คึดมือแป๊ะ

"กันชอบแม่คนนี้เสียแล้ว"

“ฮ่า!” อาเล็ยร้องลั่น “ถ้ายังงั้นละก็อหามศพกัน ไปทิ้งเสียก่อนเถอะเพื่อน พุดยังงี้ใช้ได้หรือ กันเห็นก่อนนี้หว่า”

ดิเรกทำตาเขียว

“เห็นก่อนยังไฉวะ กันชอบนี้หว่า”

พลโบกมือห้ามเพื่อนทั้ง ๒

“อย่าอะอะไป ของพินนี้ใครดีได้กัน แม่มาลีมีอะไร ๆ หลายอย่างที่ถูกต้องใจกันมาก”

นิกรว่า “ใครแย่งปนเกิดเรื่องวะ ผ่าซี พ่อตงพ่อตาพ่อยงทิ้งเลย”

เจ้าแก้วพุดขึ้นบ้าง

“รับประกันผมก็ชอบเหมือนกันครับ”

๔ สหายหันมามองดูเจ้าแก้วเป็นตาเดียว ต่อจากนั้นก็มีการอภิปรายกันอย่างรุนแรง ในที่สุดพลก็สรุปความว่า เมื่อทุกคนพอใจสาวใช้คนใหม่ ก็ควรพยายามชิงรักหักสวาทกัน อย่างลูกผู้ชาย ใครดีใครได้ สมาชิกลงมติเห็นพ้องด้วย

๒

๗ วันในร่มไม้ชายคาของบ้าน “พัชรภรณ์” มาลีสาวใช้รูปสวย ได้รับความสุขสบายใจ หล่อนมีห้องพักอยู่ที่เรือนคนใช้ ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ตลอดจนเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และเจ้าแก้ว ต่างคอยสนใจในทุกข์สุขของมาลี ซื่อเครื่องใช้ไม้สอยให้หล่อน จนกระทั่งสาวใช้คนอื่น ๆ อิจฉาริษยามาลีไปตามกัน รวมความแล้วทุกคนกำลังเฝ้ามาลี เพราะมาลีสวยและมีเสน่ห์ ผิวพรรณหน้าตาดีกว่าสาวใช้ทุกคน

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ซื่อเตียงนอนขนาด ๔ ฟิตครึ่งให้หล่อน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ซื่อมุ้งผ้าโปร่งเม็ดพริกไทยให้ ๑ หลัง นิกรซื้อที่นอนผ้าปูที่นอนและหมอนให้ พลซื้อโต๊ะเครื่องแป้งให้ ๑ โต๊ะ กิมหงวนซื้อตู้ให้ ๑ ตู้ แถมเงินให้ ๒๐๐ บาท ดร.ดิเรกซื้อของใช้กระจุกกระจิกให้

หลายอย่าง เจ้าแก้วคอยพะเน้าพะนอเอาใจช่วยมาตีทำงาน และจัดหาอาหารยกมาให้จนถึงห้องนอนทุกมือ

มาลีมีตำแหน่งเป็นสาวใช้ค้นห้องของเจ้าคุณปึงจันนี่ๆ และมีหน้าที่รับใช้ทั่วไป โดยอยู่ในบังคับบัญชาของละม่อม หัวหน้าสาวใช้ ละม่อมแกสั่งให้ทำงานต่าง ๆ แต่ ๔ สหายเข้าขัดขวางห้ามปราม บางทีก็ช่วยทำแทนเสียเอง เป็นเหตุให้ละม่อมแอบกระซิบกระซาบบอกแม่เสียทั้ง ๔ รู้ว่า ๔ สหายมีความพึงพอใจสาวใช้คนใหม่ แล้วละม่อมก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นแนว ๕ คอยรายงานพฤติกรรมของ พล นิกร กิมหงวน และ ดร.ดิเรก ให้ทราบ

คุณหญิงวาดรู้อยู่เต็มอกว่า เจ้าคุณประสิทธิ์ๆ ของท่านกำลังหมายมั่นปั้นมือที่จะกินหญ้าอ่อน และนนทา นวลละออ ประภา ประไพ ก็รู้ดีว่า ตัวๆ ของตนกำลังเต้าสาวใช้คนใหม่ แต่ไม่มีใครตัดพ้อต่อว่าหรือปริปากพูดอะไร

คืนวันหนึ่ง

ฉากของเราเปิดขึ้นในสวนดอกไม้ หลังบ้าน "พัชรภรณ์" ท่ามกลางแสงเดือนและสายลมหวล มาลินั่งหงอยเหงาอยู่บนม้านหินอ่อนตามลำพัง หล่อนกำลังนึกถึงภาระกิจอันสำคัญของหล่อน ที่เจ้าฟ้านักเลงของหล่อนมอบหมายให้ทำ มาลีมาสมัครเป็นสาวใช้ในบ้านนี้ ก็เพื่อจะเป็นสายลับให้สามีของหล่อนพาพรรคพวกเข้าทำการโจรกรรม ที่แรกมาลียินดีร่วมมือกับเจ้าฟ้านักเลงคนนั้น แต่เมื่อเข้ามาอยู่ในร่มไม้ชายคาของบ้าน "พัชรภรณ์" และได้รับความเมตตากรณจากท่านผู้ใหญ่ และคณะ ๔ สหาย ความกตัญญูก็บังเกิดขึ้นในหัวใจของหล่อน ยิ่งกว่านี้ มาลียังรู้สึกพอใจ พล พัทธภรณ์ อ้ายเสื่อรูปหล่อของเราด้วย หล่อนคิดว่าแม่หล่อนจะเป็นเมียน้อย หรือเมียลับ ๆ ของพล หล่อนก็คงมีความสุขยิ่งกว่าที่หล่อนเป็นเมียของนายเหี้ยม ผู้ที่ไม่มีคุณงามความดีอะไรแม้แต่น้อย หากินในทางมิฉฉาชีพ เอาแต่กินเหล้า ดินคูกคิดตรงมาหลายหนหลายครั้งแล้ว

กำลังรำพึงถึงตัวเอง มาลียก็ได้ยินเสียงกระแอมของใครคนหนึ่งดังขึ้นข้างหลัง มาลีสะดุ้งเล็กน้อย รีบหันไปดู แลเห็นเจ้าคุณประสิทธิ์ๆ ยิ้มยิ้มกริ่มอยู่ข้างๆ ได้กลิ่นน้ำอบหอมฟุ้ง ประมุขของบ้าน "พัชรภรณ์" นุ่งกางเกงแพร สวมเสื้อกุยเฮงสีขาว มีผ้าขาวม้าพาดบ่า ท่าทางของท่ากรุ่มกริ่ม คล้ายกับหนุ่มอายุ ๒๑ - ๒๒

เจ้าคุณประสิทธิ์ๆ ไม่รู้จะพูดอะไร ก็เลยพูดเรื่อยเปื่อยออกมา

"เฮ้อ ๆ กินข้าวแล้วหรือจ๊ะ"

มาลียิ้มเล็กน้อย

"ทานแล้วเจ้าคะ"

"อ้อ" แล้วเจ้าคุณก็นั่งลงบนม้านหินอ่อน "ง่า สวัสดิ์จ๊ะ มาลี"

มาลีรู้ตัวดีว่า ท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กำลังหวังหล่อน

"ท่านมีธุระอะไรที่จะใช้ดิฉันหรือคะ"

เจ้าคุณยิ้มอวยๆ แกว่งแขนทั้ง ๒ ข้างไปมา

"เปล่าจ๊ะ อยู่บนตึกมันเหงาก็ลงมาเดินเล่น อี...อี..." แล้วเจ้าคุณก็กลืนน้ำลายเอือก นึกนึกตัวเองที่ประหม่าและตื่นเต้นจนเกินไป ท่านพยายามปลอบใจให้เข้มแข็ง นั่งทรงตัวตรงวางท่าให้สมกับที่เป็นเจ้าชู้ นั่งเงิบไปสักครู่ ท่านก็พูดเนิบๆ ด้วยสำนวนสละสลวย คล้ายกับว่าท่านเป็นนักประพันธ์ "ธรรมชาติอะไรอย่างนี้ แสงแดดอ่อนๆ ....."

มาลีหัวเราะก๊ิก

"แสงแดดที่ไหนกันคะท่าน"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สดุ้งโหยง

"อย่าเพิ่งขัดคอซิจ๊ะ ฟังฉันพูดให้จบเสียก่อน ฉันว่าแสงแดดอ่อนๆ เมื่อตอนเย็นที่งามนังกามหนา ก็สู้แสงจันทร์ไม่ได้ คุณจ๊ะมาลี พระจันทร์สุกปลั่ง ไม่มีไฟฟ้ราก็ ลมพัดโชยเนื้อๆ ได้กลิ่นหอมชื่นของดอกไม้ โอ.. ธรรมชาติได้สร้างสรรค์ให้ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้เกิดมาคู่กัน มีพระอาทิตย์ก็ต้องมีพระจันทร์ มีท้องฟ้าก็ต้องมีดวงดาว มีผู้หญิงก็ต้องมีผู้ชาย" แล้วท่านก็พูดเสียงหนักแน่น "มีเธอก็ต้องมีฉัน"

มาลีถอนหายใจเฮือกใหญ่

"โถ ท่านขึ้นไปพักผ่อนเสียเถอะคะ ดิฉันคิดว่าท่านคงไม่สบาย"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ผินยิ้ม

"เปล่า ฉันสบายดีเสมอ ที่พูดมากไปหน่อยก็เพราะฉันกำลังสบาย"

มาลีหัวเราะ แต่แล้วก็หยุดหัวเราะเมื่อแลเห็นใครคนหนึ่งเดินออกมาจากหลังพุ่มไม้

"อุ๊ยตาย ไครมา"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ใจหายวาบ คิดว่าคุณหญิงของท่าน แต่แล้วท่านก็ถอนหายใจโล่งอก เมื่อแลเห็นเจ้าคุณปัจจนิกฯ ปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้าท่าน

เจ้าคุณปัจจนิกฯ แอบดูเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เต๊าะสาวใช้คนใหม่อยู่ทางหลังพุ่มไม้ เมื่อได้ยินเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ จีบสาวใช้ด้วยสำนวนนักประพันธ์ ท่านก็ยังเกิดความหึงหวงขึ้นทันที ทนดูอยู่ไม่ได้จึงปรากฏตัวออกมาให้เห็น เจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินสายไปมาในที่ทำของนักเลงเก่า แล้วพูดขึ้นเปรย ๆ

"ไว้วัย เจม่นหน้าแข่งจริงไว้วัย"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ชักฉิว ผลุดลุกขึ้น

"อ้าว ทำไมพุดยังจี๊ละเจ้าคุณ จะหาเรื่องอะไร"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยักคิ้วแพล็บ

"ไม่แนเหมือนกินข้าวหรือกเพื่อน"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เคঁนหัวเราะ

"อย่าเลย เจ้าคุณ เราเพื่อนกัน พันนี้ทีใครก็ทีใครซีเพื่อน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยืนนิ่งเฉย ทำตาปริบ ๆ สักครู่ก็ยกมือค้ำคอเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

"เอาอะไร เจ้าคุณ"

"อ้าว ๆ ๆ บอกกล่าววะ เจ้าคุณชกผม"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สดุ้งโหยง

"ยังไม่ทันจะชกเลย" แล้วท่านก็หัวเราะ "นี่ เจ้าคุณ ผมถามจริง ๆ เอะครับ เจ้าคุณนะเกิดมาเคยตายไหม"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กลืนน้ำลายคิด ๆ กันหลายครั้ง

"ยังไม่เคย"

"ดีแล้ว ถ้ายังไม่เคยก็อย่าเพิ่งตายเลย รีบขึ้นไปบนตึกเถอะครับ คุณหญิงท่านรู้แล้วว่า เจ้าคุณเลียงลงมาเต๊าะแม่มาลี ถ้าขึ้นชักช้าเจ้าคุณจะถูกซ้อม"

"ฮ่า? จริง ๆ หรือครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยักหน้า

“ผมไม่เคยโกหกเจ้าคุณหรอก เมื่อไม่เชื่อก็ตามใจ”

ประมุขบ้าน “พัชรภรณ์” ผลุดลุกขึ้นยืน หันมายิ้มกับสาวใช้คนใหม่ของท่าน

“อย่าลืมนะหนู คืนนี้ ๒ ยามที่เรานัดกันไว้” พูดจบท่านก็ผลุนผลันออกไปจากสวน
ดอกไม้

เจ้าคุณปัจจนึกฯ กล่าวถามมาลีทันที

“เธอมีการตกลงอะไรกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ รึ”

สาวใช้หัวเราะออกม้าง ๆ

“เปล่านี่คะ”

“เปล่าแล้วทำไมเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ท่านถึงพูดว่า คืนนี้ ๒ ยาม”

มาลีพูดพลางหัวเราะพลาง

“ยังงี้ก็ไม่ทราบค่ะ”

“อ้อ ถ้ายังงั้นเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็คงจะพูดให้ฉันเสียขวัญเสียกำลัง” พูดจบท่านก็นั่ง
ลงบนม้านหินอ่อนข้าง ๆ มาลี

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ อีกสักครู่เจ้าคุณปัจจนึกฯ ก็เอ่ยขึ้น

“เฮ้อ - กลุ้มใจ”

มาลีอมยิ้ม

“กลุ้มใจเรื่องอะไรคะ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ เขยิบเข้ามาชิดสาวใช้คนใหม่ที่บ้าน “พัชรภรณ์”

“ฉันมีเงิน แต่ฉันไม่มีตู้เซฟใส่ และไม่มีคนรักษาเงินให้ฉัน พวกมันตรงไปตรงมานะ
จะมาลี ถ้าหากว่าเธอยอมรับตำแหน่งเป็นผู้ถือกุญแจเซฟให้ฉันละก็ ฉันจะมีความสุขมาก
ทีเดียว”

สาวใช้เงยหน้ามองคุณท่าน

“ดิฉันไม่เข้าใจหรอกค่ะว่า ที่ท่านพูดเช่นนี้ ท่านหมายความว่าอะไร”

“แล้วกัน ทำไมถึงง้ออย่างนี้ก็ไม่รู้ ฉันจะบอกเธอให้ง่ายกว่านี้ฉันก็กระดากใจ”

ต่างคนต่างนั่งนิ่งเฉย มาลีทอดสายตาเหม่อมองไปข้างหน้าโดยไม่มีจุดหมาย เจ้าคุณปัจจนิกฯ เข้มปากแน่น ใช้ความคิดอย่างหนักหน่วงในเรื่องนี้

สายลมพัดโชยตลอดเวลา แล้วเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ตระโกนขึ้นดัง ๆ

“ไฟไหม้! ไฟไหม้!”

มาลีหน้าตื่น

“ที่ไหนคะ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกมือตบหน้าอกตัวเอง

“นี่ - - ไฟไหม้ในอกฉัน เธอช่วยฉันหน่อยซีจ๊ะ มาลี ฉันพูดอย่างนี้เข้าใจหรือยัง”

มาลีสั่นศีรษะ

“ไม่เข้าใจหรอกค่ะ”

“ว่า - แล้วจะให้ฉันพูดยังไงเล่า เอาซึ่งก็แล้วกัน พูดกันอย่างขวานผ่าซากหรือเว้ากันชื่อ ๆ มาลี ฉันอยากได้เธอเป็นเมียฉัน”

มาลีสอ้ง แล้วยิ้มอาย ๆ

“ตาย! ตาย ทำไมท่านพูดกับดิฉันง่าย ๆ อย่างนี้ล่ะคะ”

“อ้าว พูดอ้อมค้อมเธอไม่เข้าใจนี่นา ว่าไงล่ะ เธอจะคิดเห็นยังไงบ้าง เท่าที่ฉันบอกความจำนงกับเธอเช่นนี้ ถ้าเธอตกลง โอ.เค. กับฉัน ฉันจะพาเธอไปเช่าบ้านอยู่ตามลำพัง ให้เงินเดือนเธอเดือนละ ๕๐๐ บาท ซื้อเครื่องเรือนให้ด้วย”

มาลีถอนหายใจเบา ๆ

“ขอบพระคุณค่ะ ดิฉันไม่สามารถจะรับความกรุณาของท่านได้”

“ทำไมล่ะ”

“ดิฉันกลัวคุณภาและคุณไพค่ะ คุณไพพูดกับดิฉันเมื่อตอนกลางวันนี้เอง”

“พูดว่ายังไง”

“คุณไพว่า ถ้าดิฉันจะเป็นแม่เลี้ยงหรือเมียน้อยของเธอล่ะก็ ให้ดิฉันหากะทะคลุมศีรษะไว้ก่อนหลาย ๆ ใบ คุณภาไม่ทำอะไรหรอกค่ะ แต่คุณไพดิฉันกลัวมาก”

“กลัวทำไม ประไพมันเปนลูกฉัน”

"กั๊นนนะชีคะ คิฉันถึงกลัว"

"นำ อย่าไปกลัวมันเลย ชินมีเสียงฉันทจะได้สู้กับเข้าให้ เรื่องนี้เป็นเรื่องส่วนตัวของฉันท เกี่ยวแก่ทุกข์สุขของฉันท ไม่ใช่เรื่องของคุณ"

ก่อนที่มาลีจะพูดว่าอะไร เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ได้ยินเสียงใครคนหนึ่งตระโกนขึ้นดัง ๆ

"มาลี! มาลีจำ... มาลีจู้"

ท่านเจ้าคุณจำเสียงนิกฯ ได้ ท่านรีบพรวดพราดลุกขึ้นยืน

"ฉันทไปล่ะ มาลี"

"อ้าว จะไปไหนล่ะคะ"

"อ้ายมืองปากแตกมันมาแล้ว ชินให้มันเห็นฉันท มันต้องโพนทนาให้ใครต่อใครฟัง ว่าฉันทมานั่งเต้าเธอที่นี่" พูดจบท่านก็รีบเดินไปจากที่นั่น

มาลีก็แปลกใจตัวเองอย่างยิ่ง ความจริงหล่อนก็ไม่ได้สะสวยจนเกินไป แต่ทำไมพวกนายจ้างจึงพากันคิดเนื้อต้องใจหล่อน

เสียงนิกฯร้องยี่เกแจ้ว ๆ ลั่นสวน

"อนิจายากาเร็ด ตัวของพี่เหมือนม้าสะแครงไม่ได้เข้าแข่ง นิกฯขึ้นมาหน่อยใจไม่มีใครเขาแข่ง - - - - เตรง ๆ เตรง ตุเร่งเต่งเต่ง โนมเอยโนมฉาย ก็วันนี้เดือนหงายมองแลเห็นมด สว่างจ้าเหมือนกลางวัน ดวงดาวล้อมจันทร์คู่มันช่างสวยสด หอมประพินกลิ่นราตรี หอมหวานขวลฤดีเคล้ากับกลิ่นดอ ตัวของพี่อุปมาเหมือนกันม้าลากรถ ตุเร่งเต่งเต่ง ตุเร่งเต่งเต่ง"

แล้วนิกฯก็รำป้อออกมายืนหน้าม้าหิน ทำเปนยี่เกพูดบทเจรจา

"เอ๊ะ ผู้หญิงคนนี้ลูกใครเมียใครนะ มานั่งอยู่กลางป่ากลางดงในเวลาค่ำคืน ช่างไม่กลัวสิงห์สาราสัตว์บ้างเลย หรือชรอยเปนนางไม้ อย่างกระนั้นเลย ต้องถามดูให้รู้เรื่องราว"

แล้วนิกฯร้องยี่เกต่อไป

"โนมเฉลาเขวลักษณ์ ตัวของพี่แปลกใจนักเปนหนักหนา ปาเปลี่ยวอย่างนี้ เหตุไฉนโนมศรีนั่งอยู่เอกา หรือว่าน้องเปนนางไม้ พี่จะได้วันทา เต่งตุเร่งเต่งเต่ง ตุเร่งเต่งเต่ง"

ร้องจบนิกฯก็หายใจถี่เร็ว มาลียกมือปิดปากหัวเราะ

"โถ เหนื่อยหรือคะ"

นิกรพยักหน้า

"แทบขาดใจทีเดียวเธอ" แล้วเขาก็นั่งลงข้างหล่อน เริ่มแสดงบทบาทเจ้าชู้ปากว่ามือถึง เอื้อมมือจับมือหล่อนมากุมไว้

มาลีแกะมือเขาออก

"อย่าคะ"

"แหม จับมือนิดเดียวก็ไม่ได้ ถือด้วยหรือจ๊ะ"

"ไม่ถือหรือคะ แต่มันน่าเกลียดนี่คะ"

"อู๊ย เธอละก้อ" นิกรจิบปากพูด "มีใครเห็นเมื่อไรละ เราอยู่กัน ๒ ต่อ ๒ เท่านั้น ง่า - ทำไมเธอถึงมานั่งจ้องอยู่ที่นี้ล่ะจ๊ะ".

มาลียิ้มเล็กน้อย

"เขียนสบายดีคะ แล้วก็ดิฉันชอบเจียบ ๆ "

"ถ้ายังงั้นฉันอยู่เป็นเพื่อนเธอด้วยคน"

"ระวังคุณไปมาเห็นเข้านะคะ"

นิกรหัวเราะ

"เห็นฉันก็ไม่กลัว ฉันมีเสียงตบด้วยหลังมือเข้าไปให้ ยกเข้าปิ้ง กระแทกด้วยศอก ตะให้หงายท้องเลย"

มาลีอดหัวเราะไม่ได้

"คุณไปมาเห็นจะกลัวคุณลาน"

"ปู้โธ่ ทำไมจะไม่กลัว ฉันดูยิ่งกว่าหมาคุ ๆ อีก เรื่องเมียแล้วไม่ยอมให้หือ มีเสียงรีตุม ๆ ๆ ตายท่าเลย"

มาลีแกลิ่งทำเป็นสอซึ้งเสือก

"อู๊ยตาย คุณไปมาคะ"

นิกรใจหายวาบ

"ไหน? ฉันไปละมาลี"

คราวนี้มาลีหัวเราะลั่น

"คุณพูดอยู่หยก ๆ ว่าไม่กลัวเมีย พอดิฉันแกล้งบอกว่าคุณไปมาเท่านั้นแหละ ออกสั้น ขวัญแขวนทีเดียว"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

"เปล่า ๆ เธอเข้าใจผิด ฉันไม่กลัวและไม่เคยคิดว่าจะกลัวเมียด้วย ที่ฉันบอกว่าคุณไปละ หมายความว่าฉันไม่อยากเป็นจำเลยในคดีฆ่าคนตาย เพราะถ้าประโคมมาขึ้นเสียงกับฉัน ฉันก็จะตามเข้าไป ถึงกับช้โครงหักหรือดับแตกล้มตายไป ฉันก็ต้องเดือดร้อนเท่านั้นเอง"

"เหม - น้ากลัวจังคะ"

นิกรหัวเราะ ยกมือขวาขึ้นประคองกอดหล่อน

"มาลีจ๋า ฉันไม่นึกไม่ฝันเลยว่า เธอจะรับรักฉัน"

"ตายจริง" สาวใช้ร้องขึ้นดัง ๆ แคะมือเขาออก "อะไรกันคะนี่ ดิฉันยังไม่ได้บอกสักคำว่าดิฉันรักคุณ"

"อ้าว - เอ๊ะ นี่มันยังงัยกันนี่ ยังงั้นฉันก็ขี้ตู่กลางนานะซี เอาจังก็แล้วกัน ไหน ๆ ฉันก็ทักท้วงเอาไว้ว่าเธอรักฉันแล้ว เธอก็ควรจะรักฉันเสีย เห็นเป็นยังงัยจะ" พุดจบนิกรก็ร้องยี้เกออีก

"จะรักพี่ที่รักเสีย ใคร ๆ ก็อยากเป็นเมียพี่ทั้งปวง"

"อย่าร้องเลยคะ" มาลีพุดชัดขึ้น

"ทำไมล่ะจ๊ะ"

"ดิฉันรำคาญ"

นิกรพยักหน้า

"นั่นนะซี ฉันเองยังรำคาญตัวฉันเหมือนกัน แต่อย่าถือฉันเลยนะมาลี ฉันมันไม่ใคร่จะเต็มเต็งเหมือนคนอื่นเขาหรอก"

"คะ ดิฉันก็คิดว่าอย่างนั้นเหมือนกัน"

นิกรมองดูหน้าหล่อน นิ่งเงียบไปสักครู่เขาก็พูดขึ้น

"มาลีจ๊ะ"

"ทำไมคะ"

"เธอนั่งอยู่ใกล้ ๆ กับฉันยังงี้ เธอรู้สึกยังไงบ้างจ๊ะ"

"เฉย ๆ ค่ะ"

"ยังนั่งตรงกันข้ามกับฉัน ฮี - ฮี ฉันรู้สึกปั่นป่วนรัญจวนใจอย่างไรชอบกล เธอทำไมถึงสวายนั่นมาลี เธอรักกับฉันเถอะน่า"

มาลีถอนหายใจหนัก ๆ

"คุณอย่าพูดง่าย ๆ ยังงี้ซีคะ ดิฉันเข้ามาอยู่ในบ้านนี้ก็หวังจะฟังบารมีของพวกคุณ ถ้าหากคุณขึ้นมาอยู่กับดิฉันอย่างนี้ ดิฉันเห็นจะต้องลาออกจากงานในไม่ช้า"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

"หมายความว่า เธอไม่พอใจให้ฉันเต๊าะเธอ"

"ค่ะ ดิฉันอึดอัดใจเหลือเกิน คุณกับเพื่อน ๆ มักจะพูดกับดิฉันอย่างนี้เสมอ ถ้าส่งสารดิฉันล่ะก็ ขอให้ดิฉันมีสภาพเป็นแต่เพียงสาวใช้ของพวกคุณเถอะนะคะ"

นายการุณวงศ์พยักหน้าช้า ๆ

"จ๊ะ จ๊ะ ฉันจะไม่เต๊าะเธออีกล่ะ แต่เธอต้องสัญญากับฉันก่อนว่า เธอจะไม่สนิทสนมกับเพื่อน ๆ ของฉันทั้ง ๓ คนไปยิ่งกว่าฉัน"

"ค่ะ"

ทันใดนั้น พลกับกิมหงวน และ ดร.ดิเรก ได้พาตัวเดินตรงเข้ามาที่ม้าหินอ่อนอย่างรีบร้อน นิกรลุกขึ้นยืนทันที เสี่ยหงวนแลเห็นนายการุณวงศ์ก็หัวเราะก๊าก

"นี่ก็แล้วว่แกต้องอยู่ที่นี้"

"แล้วทำไมล่ะ"

"อ้อ ไม่มีใครเขากัดแกหรือก แต่คุณประไพเขากำลังต้องการพบตัวแก"

"พบทำไม"

"บ๊ยะ จะไปรู้เขาอะไรอะ เมื่อแกไม่ไปก็ตามใจซี"

"เออซีวะ"

พลหัวเราะหึ ๆ เดินเข้ามายืนข้างสาวใช้คนใหม่

"เธอคุยอะไรกับเจ้ากรหรือจ๊ะ มาลี"

มาลียิ้มเล็กน้อย มีกิริยาสดชื่นทันทีเมื่ออ้ายเสื่อรูปหล่อพูดคุยกับหล่อน

"เปล่าค่ะ คุณนิกรแสร้งขี้เกียจดิฉัน"

นิกรสอ้งโหยง

"ว่า - แล้วไปบอกเขาทำไมล่ะ"

มาลีหัวเราะ

"ก็ไม่จริงหรือคะ"

๓ สหายหัวเราะลั่น ดร.ดิเรกยกมือตบศีรษะนายการุณวงศ์เบา ๆ

"แกระวัง เกราะห้แกจะร้าย"

"หน้อยแน่ ทำไมวะ"

"เดอะน่า ระวังตัวก็แล้วกัน จัน ๓ คนรีบมาบอก"

***** ต้นฉบับพิมพ์ขาดตอน *****

นิกรหน้าตื่น

"ฮ่า ? แล้วเมื่อกันเขาได้ยินยังงั้นรี"

"เออ"

นายการุณวงศ์ซ้กใจไม่ดี

"ยังงั้นกัน ไปบนตึกละโว้ย ถ้าไม่เข้าทีเสียแล้ว" พุดจบเขาก็รีบเดินออกไปจากสวน

ดอกไม้

มาลิลุกขึ้นบ้าง อาเสียดว่าข้อมือหล่อนไว้

"จะไปไหนล่ะจ๊ะ มาลี"

หล่อนแคะมือกิมหงวนออก

"ดิฉันจะกลับไปที่เรือนพักของดิฉันค่ะ"

"เดี๋ยวน่า คุณกันก่อน" แล้วอาเสี้ยก็โบกมือไล่เพื่อนเกลอทั้ง ๒ "ไป ไปไว๊ว กันจะคุยกับคู่รักของกัน"

"ตายจริง" มาลีอุทานขึ้น "ใครบอกอาเสี้ยคะว่าดิฉันเป็นคู่รักของอาเสี้ย"

กิมหงวนยิ้มแป้น

"ฉันเข้าใจเอาเองจ๊ะ"

มาลีพูดขึ้นอย่างหัวเสีย

"ดิฉันกลัวใจเหลือเกิน ดิฉันเห็นจะอยู่บ้านนี้ไม่ได้แล้ว ประทานโทษเถอะคะ ดิฉันจะไปพักผ่อน" พูดจบหล่อนก็เดินไปจาก ๗ สหายด้วยอารมณ์หงุดหงิด

ความจริง พล กิมหงวน กับ ดร.ดิเรก หาฐูไม่รู้ว่า คำว่า "กลัวใจ" ของมาลีนั้น หมายความว่าคืนนี้ นายเหี้ยม เจ้าฟัวเสเพลของหล่อนจะเข้าทำการโจรกรรมบ้าน "พัชรภรณ์" โดยให้มาลีเป็นสายลับ และ ๒๔ น.ตรง เหี้ยมจะลอบเข้ามาพบกับมาลีในบ้านนี้

มาลี เกรงกลัวอาชญาอย่างที่สุด เจ้าเหี้ยมทำงานพลาดพลั้ง หล่อนก็จะพลอยเข้าปิ้งไปด้วย มาลีพยายามที่จะแยกทางเดินกับเหี้ยม แต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะเหี้ยมไม่ยอมแยกทางกับหล่อน เขาหวังที่จะให้มาลีเป็นเครื่องมือของเขา

มาลีเดินตรงมาที่เรือนพัก ก่อนจะขึ้นบรรได หล่อนได้แลเห็นเจ้าแห้วเดินตรงเข้ามาหาหล่อน ในมือของเจ้าแห้วมีดอกไม้ ๑ ช่อ ซึ่งเป็นดอกไม้หลายชนิดด้วยกัน

"นุชจ๋า" เจ้าแห้วร้องเรียก

มาลีทิ้งฉิวทิ้งชั้น

"นุชตะหวักตะบวยที่ไหนกัน ฉันไม่ได้ซื้อนุช"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"นุชของเรียมยังงั้ละจ๊ะ"

"พิลึก แก่อย่ามาทำบ้ากะฉันนะจะบอกให้"

"ถ้าหากว่าเรียมบ้า ก็คงบ้าเพราะรักนุชนั่นเอง" พูดจบเขาก็ทรุดลงนั่งคุกเข่า ส่งช่อดอกไม้ให้มาลี แล้วเจ้าแห้วก็เอื้อนเอ่ยเป็นคำกลอน

"ดอกไม้ ช่อนี้ มีจิตต์
 อุกฤษ ใหล่มิ่ง มารศรี
 ด้วยรัก สลักแน่น ฤดี
 มาลี อย่าหัก รักราน"

มาลีเอ็ดตะโรลั่น

"บ้า - บ้าอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ บ้านนี้มีแต่คนไม่สบายทั้งนั้น โช้ คุณพยายามจะเอาฉันเป็นเมียเสียจริง ๆ อุก - อ้ายศรีปรูด"

เจ้าแห้วหัวเราะอย่างใจเย็น กล่าวเป็นโคลงสี่สุภาพ

"ศรีปรูดเพราะท้องพี่ มันเสีย"
 ๒ ปรูดถึงกับเพลี่ย แยกแล้ว"

"แกจะบ้าอะไร" มาลีส่งเสียงลั่น "ถ้าแกพูดถึงกับฉัน ฉันฟ้องคุณหญิงนะจะบอกให้"

เจ้าแห้วหน้าจ้อย

"เธอไม่รักฉันจริง ๆ เหรอ"

"ใครบอกแกล่ะว่าฉันรักแก รูปร่างเหมือนอ้ายตุ๊กตาเสียกระบาน ยังจะทลิ่งมาทำเจ้าชู้เป็นเจ้าบทเจ้ากลอน หมิ่นอะไรก็ไม่รู้"

คราวนี้เจ้าแห้วชักฉิว

"พูดมากโวย ไม่รักก็อย่ารัก สวดยจะตายห่าละ เฮอะเฮอะ แม่ตุ๊กกะฉีก"

มาลีร้องกรี๊ด กระที่บเท้าเร่า ๆ

"อวดดียังไงมาว่าฉัน"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"ฉันว่าอะไรเธอ"

"แกว่าฉันว่า ตุ๊กกะฉีก"

"หนอยแน่ ตุ๊กกะฉีกเป็นภยารัสเซีย เขาแปลว่าเทพธิดาขี้ใหม่ ซิ ซิ ว่าเทพธิดาโกรธ มีอย่างไไหนวะ นี้ เจ้า พวกกันให้รู้เรื่องหนอยน่า ฉันนะรักเจ้าจริง ๆ นา ให้ตายโหงตายห่าชี้อ้า ฉันอยากได้มาเป็นแม่ฉันจัง"

มาลือคหัวเราะไม่ได้

"อ้อ ถ้ายังงี้ละก็ฉันไม่ขัดข้องหรือก ได้ใช้นายแห้ว ฉันยินดีที่จะเป็นแม่ของแก"

เจ้าแห้วพยักหน้า

"ตกลง แต่ต้องเลี้ยงฉัน อุ้มฉันเหมือนอย่างเด็กแดง ๆ นะ แล้วก็ต้องให้ฉันกินตามเวลาด้วย"

"กินอะไรยะ"

"ไม่รู้ละ เด็กแดง ๆ มันกินอะไรบ้าง ฉันก็จะกินอย่างนั้น"

มาลืค้อนควบ

"หลิ่ง" แล้วหล่อนก็เดินขึ้นบรรไดไปยังเรือนพักของพวกสาวใช้

เจ้าแห้วมองด้วยความรัก พลังจู๋ปาก

"เซฟตีเหลือเกิน พับผ่า ยังงี้เป็นเมียอ้าวละก็ พ่อทูลหัวไว้เลย" พูจบกก็แลบลิ้นเลียริมฝีปากแผลลืบ ๆ

๒๔ น. เศษ

บ้าน "พัชรภรณ์" อยู่ในความสงบเงียบ คนในบ้านพากันหลับนอนหมดแล้ว พลนิกร กิมหงวน และ ดร.ดิเรก ถูกเมียควบคุมตัวอย่างแข็งแรง เมีย ๆ ของ ๔ สหายนอนกุมเชิงตัวของตน เพราะรู้อยู่เต็มอกว่า ๔ สหายกำลังหาโอกาสไปเรือนพักสาวใช้

ประตูห้องนอนของนิกรถูกเปิดออกทีละน้อย อ้ายเสื่อมือกาวค่อย ๆ ย่องออกมาจากห้อง แต่ยังไม่ทันจะพ้นประตู ก็มีมือค่อย ๆ เอื้อมออกมาคว้าผมนิกรมับ กระซอกตัวกลับเข้าไปในห้องตามเดิม

เดือนหงายกระจ่างดวง ท้องฟ้าแจ่มใสไม่มีเมฆ ดร.ดิเรก ฉรงค์ฤทธิ์ ปราบภูตัวขึ้นที่หน้าเรือนพักของสาวใช้ เขาอยู่ในเครื่องแต่งกายชุดสีดำ สวมแว่นตาสายตาสั้นตามเคย นายแพทย์หนุ่มอุตสาหะแก้งทำเป็นนอนกรนอยู่ในห้องนอนเกือบ ๒ ชั่วโมง เพื่อลวงให้ประกาเข้าใจว่าเขานอนหลับ ในที่สุดประกาก็มอยหลับไป แล้วดิเรกก็ออกจากห้องตรงมานี้ ด้วยความหวังที่จะเข้าไปสนทนากับมาลืในห้องของหล่อน

ตามปรกติ ดิเรกของเราไม่มีทีท่าว่าจะเป็นเจ้าของเลย แต่ในสายตาและความสังเกตของเขา มาลืสาวใช้คนใหม่มีอะไร ๆ ที่ถูกใจเขามาก ดิเรกจึงเป็นเจ้าของกับเขาบ้าง

ดร.ณรงค์ฤทธิ์ ค่อย ๆ ก้าวขึ้นบรรไดเลื่อนพักสาวใช้ เดินจรดปลายเท้ามาตามเฉลียง หน้าเรือน บรรดาสาวใช้ที่อยู่ตามห้องต่าง ๆ กำลังหลับสนิท ดิเรกใจเต้นตึกตักขณะที่เขาหยุดยืนหน้าห้องนอนของมาลี

เขากวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณ ตั้งปัญหาถามตัวเองว่า เขาจะเข้าไปในห้อง หล่อนได้อย่างไร และถ้าเขาเข้าไปได้ มาลีตกใจตื่นร้องขโมย เขาจะวิ่งหนีไปทางไหนดี ดิเรกเป็นคนทำอะไรก็คิดรอบคอบ ดังนั้นจึงใคร่ครวญหาทางหนีที่ไล่เสียก่อน

นายแพทย์หนุ่มยกมือผลักประตูห้องเบา ๆ แต่แล้วเขาก็แปลกใจที่บ้านประตูเผยออก อย่างง่ายดาย ช่างในไม่ได้ลั่นกลอนไว้ ดิเรกรีบเข้าไปในห้องสาวใช้คนใหม่ ปิดบานประตูไว้ตามเดิม แสงไฟฟ้า ๑๐ แแรงเทียนในห้องส่องสว่าง บนเตียงนอนของมาลีว่างเปล่า มีแต่หมอนกับผ้าห่มนอน คราวนี้ดิเรกก็เข้าใจว่า มาลีคงจะออกไปทำธุระนอกห้อง เป็นต้นว่า ท้องไส้ไม่สบาย

เขามองดูห้องนอนของมาลีด้วยความพอใจ ห้องของหล่อนสะอาดหมดจด ข้าวของวางเป็นระเบียบเรียบร้อย ดิเรกเดินมาที่หน้าต่างห้อง มองผ่านหน้าต่างออกไปทางสวนหลังบ้าน ใช้ความคิดอย่างสุขุมในเรื่องที่เขาจะแตะสาวใช้

เสียงฝีเท้าคนดังขึ้นนอกห้องแต่เบา ๆ ดิเรกแผ่นพรวดเข้าไปยืนแฝงตัวอยู่ข้างซอกตู้ ใจเต้นตึกตัก

ประตูห้องนอนของมาลีเปิดออกช้า ๆ นายแพทย์หนุ่มแลเห็นมาลีพาชายแปลกหน้า รูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งเข้ามาในห้อง ชายผู้นี้คือเหย้าสามีของหล่อนนั่นเอง รูปร่างของเขาสูงใหญ่ ใบหน้าเหลี่ยม ท่าทางบอกให้รู้ว่าเป็นคนชั้นต่ำ

ดิเรกลืมตาโพลง จ้องตาเขม็งมองดูมาลีกับผัวของหล่อน เขามีปฏิภาณพอจะรู้ว่าชายแปลกหน้าคนนี้ จะต้องเป็นผัวของมาลีแน่ ๆ

มาลีเอื้อมมือดับสวิตไฟ แสงจันทร์สะท้อนเข้ามาในห้องแลเห็นกลาง ๆ ทั้ง ๒ เดินมานั่งบนเตียง และสนทนากันกระซิบกระซาบ แต่ ดร.ดิเรกก็ได้ยินถนัด

"ฉันนึกว่าพี่จะไม่มาเสียอีก" มาลีเป็นฝ่ายเริ่มพูด "รอรับพี่อยู่ที่ประตูเล็กข้างรั้วตั้งเกือบครึ่งชั่วโมง พอจะกลับก็ได้ยินเสียงพี่ผิวปาก"

"พี่ไม่ผิมนัดหรือมาลี ว่าแต่ว่า คืนนี้ไม่เหลวนา ตี ๒ พี่จะพาพวกเราเข้ามาในบ้าน แก่ต้องคอยเปิดประตูลับ และต้องนำทางพวกเรา หน้าต่างตึกถอดกลอนไว้แล้วหรือ"

มาลีพยักหน้า

"จะ ฉันถอดกลอนหน้าต่างห้องรับแขกไว้แล้ว ง่า - พี่เหี้ยมจะ"

"ว่าไง"

มาลียกมือจับแขนเขา

"ฉันบอกพี่ตามตรงว่า ฉันขี้ขาดมาก เพราะไม่เคยทำงานอย่างนี้ อย่าให้ฉันเป็นผู้นำทางขึ้นคั่นบนตึกเลยพี่ ขอให้ฉันเพียงแต่ชี้ช่องทางให้เท่านั้น"

นายเหี้ยมส่งเสียงดังขึ้นกว่าเก่า

"บ๊ยะ แกพูดยังงั๊วโวย ถ้าแกไม่นำทาง พี่จะรู้ได้อย่างไรว่า ห้องนอนเจ้าของบ้านอยู่ห้องไหน ทางหนีทีไล่เป็นอย่างไร อย่างกลัวเลยนำมาลี พลาดพลั้งเราก็ตายด้วยกัน แต่แกก็รู้จักพี่ดีแล้ว ถ้าพลาดพลั้ง พี่ก็ต้องยิงพวกเจ้าของบ้าน"

ดิเรกสอ้งโหยง เขาเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างดีแล้ว ดิเรกนึกขอบคุณพระเป็นเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ที่ดลบรรดาลให้เขารู้แผนการณ์ของเจ้าผัวมาลีก่อนที่มันจะลงมือทำงาน นายแพทย์หนุ่มนั่งฟังมาลิกับเจ้าเหี้ยมต่อไป

"ฉันคิดว่า เลื่อนเวลาทำงานเป็นวันพรุ่งนี้ดีไหมพี่"

"ทำไมจะต้องเลื่อน" เขาถามห้วน ๆ

"วันนี้ ฉันใจไม่ใคร่ดีจะพี่"

เจ้าเหี้ยมหัวเราะเบา ๆ

"แกมันขี้ขาดเกินไป งานสำคัญอย่างนี้เลื่อนกำหนดไม่ได้ เพราะพวกเราทั้ง ๑๐ คน ไม่ได้อยู่ที่เดียวกัน และเราได้หาฤกษ์ยามแล้ว คี้นี้เป็นคีนที่เหมาะสมที่สุด ทำใจดี ๆ เอะวะ เชื้อพี่เออะ"

ดร.ดิเรกได้ยื่นเสียงมาลีถอนใจ

"พี่สัญญากับฉันก่อนได้ไหมว่า ถ้าเกิดพลาดพลั้งขึ้นมา พี่จะไม่ซัดทอดมาถึงฉัน"

"แล้วกัน แกไม่น่าจะพูดอย่างนี้เลย เมียรักทั้งคนใครจะไปซัด สมมุติว่าพี่ถูกจับได้ อย่าว่าแต่จะซัดแกเลย ลูกน้องของพี่แม้แต่คนเดียวพี่ก็จะไม่ซัด เมื่อเขาจะเอาไปฆ่าแกงก็ตามใจ"

มาลีว่า "พี่สัญญาได้อย่างนี้ฉันค่อยโล่งใจไปหน่อย"

นายเหี้ยมยกมือตบศิระชะเมียรของเขา

"นี่กว่าช่วยพี่สักครั้งเถอะวะ มาลี ถ้าสำเร็จเราคงได้เงินนับแสน พี่รู้ว่าเจ้าของบ้านนี้ร่ำรวยมาก อ้อ - เดี่ยวก่อนมาลี แถบออกพี่ซิว่า ผู้ชายในบ้านนี้ทั้งหมดมีด้วยกันกี่คน"

มาลินิ่งนึก

"ลูกชายเจ้าของบ้าน ๑ คน หลานของท่าน ๓ เพื่อนของท่านอีก ๑ เปน ๕ คน คนใช้และคนขับรถ ๘ คน รวมทั้งหมด ๑๒ คน"

"แล้วพวกลูกหลานของท่านเจ้าของบ้าน มีปืนพกทุกคนหรือเปล่า"

"ยังงี้ก็ไม่ได้ แต่ฉันคิดว่าคงมี เพราะตามธรรมดาคนมีเงินก็มักจะมีปืนป้องกันตัว"

เหี้ยมผลุดลุกขึ้นจากเตียง

"ดีแล้ว พี่จะเอาปืนคาบไตกับสะเต็นมาด้วย ถ้าฝ่ายเจ้าของมันสู้ ก็ต้องยิงกันให้ยับไปเท่านั้น พี่กลับละนะมาลี พวกเรากำลังรอคอยฟังข่าวจากพี่"

มาลีลุกขึ้นยืน

"๒ นาฬิกาตรงนะพี่"

"ถูกแล้ว แกต้องคอยรับพี่ที่ประตูเล็กข้างรั้วบ้าน ถ้าหากว่าคืนนี้เราทำการได้สำเร็จ เรียบร้อยโดยที่เจ้าของบ้านไม่รู้ตัว พี่ก็จะพาแกเตลิดเปิดเปิงไปปักษ์ใต้"

มาลีจู้ปาก

"เบา ๆ หน่อยพี่เหี้ยม ประเดี๋ยวใครได้ยินเข้า พิธีแตก"

"เฮ้ย - ดึกดื่นปานนี้แล้ว ไม่มีหมาที่ไหนได้ยินหรอกวะ"

ดร.ดิเรกทำคายน เขาแลเห็นเจ้าเหี้ยมและมาลีพากันเดินออกไปจากห้อง นายแพทย์หนุ่มค่อย ๆ ย่องมาที่ประตูแอบมองดู

เสียงนาฬิกาในห้องโถงชั้นล่างของตัวตึก ตีกังวาพ ๑ ครั้ง เป็นเวลา ๐.๓๐ น. ดร.ดิเรกแฝงกายมาตามรั้วเงานของต้นไม้ ก้าวขึ้นบรรไดหลังตึกอย่างรีบร้อน

อีก ๑ ชั่วโมงครึ่ง นายเหี่ยมจะพาพรรคพวกเข้ามาทำการโจรกรรม ดิเรกรีบพาตัวขึ้นไปชั้นบนของตัวตึก ตรงมาห้องนอนของนายพัชราภรณ์

นายแพทย์หนุ่มยกมือเคาะประตูเบา ๆ

"พล - พลไวย คุณนั่น - คุณนั่นครับ"

มีเสียงแจ้ว ๆ ของนันทาร้องถามออกมา

"ใคร? คุณหมอหรือคะ"

"ครับ ผมเอง เปิดประตูหน่อยคุณนั่น ปลูกเจ้าพลด้วย" พุดจบดิเรกก็เดินไปที่ห้องเสี้ยหงวน ตบประตูลูกเรียก

สักครู่หนึ่ง พลกับนันทา ก็มึนงงกับมวลลออ ก็พากันออกมาจากห้องของตน เดินเข้ามาหา ดร.ดิเรก ซึ่งกำลังเรียกนิกร

"อะไรกัน ดิเรก" พลถาม "มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือ?"

ดิเรกยิ้มให้เพื่อนของเขา

"เรากำลังจะถูกผู้ร้ายเข้าทำการโจรกรรม"

"ตายจริง!" นันทากับมวลลอออุทานขึ้นพร้อม ๆ กัน

เสี้ยหงวนลืมหูลืมตาโพล่ง

"แกรู้ได้ยังไง หมอ"

ดิเรกโบกมือ

"เดี๋ยว ปลูกเจ้ากรก่อน จะเล่าให้ฟังพร้อม ๆ กัน ไม่ต้องตกใจ เรามีเวลาเตรียมตัวไว้รับมือกับพวกโจรอีกชั่วโมงครึ่ง" แล้วนายแพทย์หนุ่มก็ตบประตูลูกห้องนิกร "เฮ้ย ลูกจิ้นไวย"

มีเสียงถอดกลอนดังแกร๊ก ประตูเปิดประตูลูกห้องออกมา

"อะไรกันคะ คุณหมอ" หล่อนถามเช่นเดียวกับที่พลถาม

ดิเรกพาพรรคพวกเข้าไปในห้อง พลเปิดประตูลูกเตียงออกทั้ง ๒ ข้าง ลับขอไว้ ทุกคนแลเห็นนิกรนอนโค้งโค้งหลับอย่างสบายใจ

ดร.หนุ่มหันมาทางน้องเมียของเขา

"คุณไป ไปปลูกประภาหน่อยเถอะครับ แล้วก็รีบมาที่ห้องนี้ อย่าอะอะไปนะครับ"

ประไพรับคำเดินออกไปจากห้อง เสียงหวนยกมือตักนิกรดังป้าบ

“เฮ้ย!”

นิกรเปลี่ยนท่าเป็นนอนตะแคง พลกับอาเสี่ยและดิเรกช่วยกันปลุก ร้องเรียกทำอะไรก็ไม่รู้สึกตัว นันทานึกหมั่นไส้น้องชายของหล่อนเต็มทน ก็คว้าเหยือกน้ำบนโต๊ะเล็กๆ ข้างเตียงนอนยกขึ้นราดลงบนหน้าอ้ายเสี่ยมือกาว

ทุกคนมองหน้ากันอย่างแปลกใจ นิกรยังคงหลับสนิท แต่เปลี่ยนท่าเป็นนอนหงายกรนคร่อกๆ นันทาอดหัวเราะไม่ได้

“ดูซิคะพล เอน้ำราดจนโซกหมดยังไม่ตื่น จี๊เซาอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ ไม่เคยพบเห็น”

กิมหวนเอื้อมมือหยิบหนังสือพิมพ์รายวันจะบับหนึ่งขึ้นมา

“เอาขี้จี้ดีกว่าครับคุณนั่น ทำไฟเย็นมัน เอาหนังสือพิมพ์คลุมตัวเข้า แล้วเอาไปฟูด”

นวลล่อแย่งหนังสือพิมพ์มาถือไว้

“มืออย่างรี จะเผาคนทั้งแปด ไฟเย็นเขาก็ใช้ไม่ขีดไฟก้านเดียว”

พลก้มหน้าลงกระซิบพูดกับนิกรเบาๆ

“กรโว้ย กินบะหมี่ปูทะเลไหม ดิเรกมันไปราชวงศ์มา”

คราวนี้นิกรลืมตาโพล่ง รีบลุกขึ้นนั่ง

“ไหน บะหมี่”

ทุกๆ คนอดหัวเราะไม่ได้ อาเสี่ยยกมือปลักหน้านายการณวงศ์เต็มแรง

“นี่แน่ หมั่นไส้หนัก”

ประไพพาพี่สาวเข้ามาในห้อง คร.ดิเรกเดินไปปิดประตูแล้วพูดกับคณะพรรคของเขา

“ฟัง- ฟังทางนี้พวกเรา คีนี่ ๒ น. จะมีคนร้ายคณะหนึ่งเข้าทำการโจรกรรมบ้านเรา”

ทุกคนตื่นเต็นไปตามๆ กัน

“คุณหมอรู้ได้อย่างไร” ประไพถาม

“รู้ซิครับ ผมแอบเข้าไปในห้องมาลิเมื่อสักครู่นี้ แต่มาลิไม่ได้อยู่ในห้อง ผมรออยู่สักครู่ก็แลเห็นมาลิพาชายแปลกหน้าคนหนึ่งเข้ามาในห้อง”

“แล้วยังไง” นิกรถามเร็วปรือ

“กันรีบเข้าแอบข้างตู้ ฟังมาลิกับเจ้าหมอนั่นพูดกัน แม่มาลีสาวใช้คนใหม่ของเราคือสายลับของเจ้านั่นซึ่งเป็นตัวหล่อน มันชื่อเหี้ยม มันนัดกับมาลีเป็นมันเหมาะว่า คืนนี้ ๒ น. ให้มาลิกอยเปิดประตูข้างบ้านรับพวกมัน แล้วเจ้าเหี้ยมก็จากไป เพื่อเตรียมเล่นงานเราในเวลา ๒ น.”

มีเสียงพึมพำในระหว่างคณะพรรค ๔ สหาย ประภาเดินเข้ามาควาน้ำอกเสื้อดิเรก ความหึงษ์ทำให้หล่อนไม่สนใจในเรื่องโจร

“ยังงี้เอง พอภาหลับดิเรกก็ย่องไปหานั่งมาลี บอกมาเดี๋ยวนี้ ไปหามาลีทำไม”

ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

“เวท เอ มินิท ดาลิ่ง ฟังไอพูดก่อน”

“ไม่ฟัง ดิเรกคิดจะเข้าหานั่งมาลีใช่ไหม ทอบมาเดี๋ยวนี้”

ประไพห้ามพี่สาว

“อย่าอะอะไปนำ พี่ภา ตบก็ตบเลย ไม่ต้องพูดมาก”

ประกายกฝามือซ้ายตบหน้าคุณหมอดังเพียะ

“ทำไมไม่พูด ไปหานั่งมาลีทำไม”

“โน ๆ ๆ ฝรั่งเจ็บนำ ค่อย ๆ พูดกันดี ๆ เอะ ฉันทันไม่มีเจตนาเลย ฉันทันละเมอเดินไปเอง รู้สึกตัวก็ถึงห้องมาลีแล้ว”

ประกายบเขี้ยวเคี้ยวกรม

“แล้วทำไมมันหรือเปล่า”

ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

“เปล่าจ๊ะ”

“ให้ตายโหงตายห้า”

“จ๋า”

ันทาเดินเข้ามาตบบ่าเพื่อนเกลอของหล่อน

“อย่าอะอะไปเลยคุณภา เพราะคุณหมอไปห้องนั่งมาลี คุณหมอจึงรู้ว่าตัวของนั่งมาลีจะพาพรรคพวกเข้าทำการโจรกรรมเราในคืนวันนี้ มาปรึกษากันเถอะคะ เวลาเหลือน้อยเต็มทนแล้ว เราจะคิดอ่านแก้ไขอย่างไรต่อไป”

นวลล่อว่า “โทรศัพทไปบอกตำรวจดีไหมคะ”

พลคัดค้านทันที

“ไม่จำเป็นหรอกครับคุณนวล ถ้าตำรวจมาก็จะเกิดโกลาหล ทำให้พวกโจรรู้ตัวเปลี่ยนความคิด ไม่ยอมเข้าทำการ ที่นี้ตำรวจเขาก็จะหาว่าเราเหลวไหล” พุดจบเขาก็หันมาทางดิเรก “หมอเท่าที่แกฟังเข้า เข็มพุดกับเมียของมัน แกรู้ใหม่ว่าพวกโจรมีกี่คน”

ดิเรกว่า “10 คนด้วยกัน และมีปืนสะเตนกับคาไบน์ด้วย”

พลยิ้มเล็กน้อย

“แกเห็นเป็นอย่างไร หมอ ถ้าพวกเราจะร่วมมือกันรับมือกับพวกโจร”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

“กันไม่แคร์ มันมีคาไบน์และสะเตน กันมีระเบิดไอพิช และปืนกลมือที่อ้อมมี เรื่องปราบโจรกันเคยผจญมามากต่อมาก เมื่อกันอยู่อินเดีย ท่านมหาราชางค์หนึ่ง - -”

นิกรรีบยกมือตะครุบปากดิเรกไว้

“พอ ไม่ต้องเล่า”

เสียงหัวเราะดังขึ้นพร้อมๆ กัน ต่อจากนั้น 4 สหายก็ปรึกษาหารือกันในอันที่จะปราบโจรขณะนี้ ดร.ดิเรกให้ความเห็นว่า เพราะค่าของการครองชีพสูง เครื่องอุปโภคบริโภคมีราคาแพง โจรผู้ร้ายจึงชุกชุมขึ้น เนื่องจากความจำเป็นบังคับให้คนดีต้องเป็นคนร้าย

พล พัชราภรณ์ เป็นผู้วางแผนการณ์อย่างแยบคาย ตอนหนึ่งนิกรได้ถามขึ้นว่า

“เราจะบอกเรื่องนี้ให้คุณอาทั้ง 2 ให้ท่านรู้หรือไม่ หรือปล่อยให้ท่านนอนตามสบาย”

พลว่า “ต้องปลุกท่านบอกให้รู้ไว้ คุณแม่ท่านจีจลาด ประเดี๋ยวได้ยินเสียงปืนเข้าเกิดช็อกขึ้นจะเดือดร้อน คุณอาปัจจุบันนี้ๆ เราก็ต้องบอกเล่าเก้าสิบให้ท่านรู้เหมือนกัน แต่พวกคนใช้ชายหญิงนอกจากเจ้าแก้ว เราจะไม่มียอมให้ใครมีส่วนรู้เห็นเป็นอันขาด” พุดจบเขาก็หันมาทางเมียของ

เขา “นั่นจะ ช่วยไปปลูกคุณพ่อคุณแม่พี่ที่เดอะ ค่อยๆ เรียบกะ แล้วก็ปลูกเจ้าคุณอับจันนี่ๆ ด้วย
อย่าเพิ่งเล่าอะไรให้ท่านฟัง เชิญท่านมาที่นี้ก็แล้วกัน”

นั่นรับคำ ชวนประไพเดินไปจากห้อง 4 สหายปรึกษากันเงียบๆ ประภาภกับवलลอนั่ง
ฟังอย่างสนใจ

“กันไม่นึกเลยว่า นั่งมาลี้จะเป็นสายลับของผู้ร้าย” นิกรพูดเบาๆ

ดิเรกว่า “เรามันเข้าตำราที่ว่า คบคนจรหมอนหมิ่น เราจับไว้เป็นสาวใช้ก็เพราะเวทนา
สงสาร ทีหลังต้องจำไว้เป็นบทเรียน คนแปลกหน้าเป็นไม่เอา เวลานี้การโจรกรรมชุกชุมมาก
เพราะคนมันยากจนลง ผู้คนในกรุงเทพฯ หนาแน่น แต่คนว่างงานไม่รู้จะทำอะไรๆ เมื่อไม่มีจะกิน
มันก็ต้องทำงานอย่างนี้”

พลว่า “บ้านเราอยู่ในการเฟื่องเงิงของพวกโจรหลายคณะ เพราะมันรู้ว่าเรามีเงิน ต่อไปนี้
เราจะต้องระมัดระวังตัวให้มาก”

สนทนากันอีกสักครู่หนึ่ง นันทากับประไพก็พาประมุขของบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ทั้ง 2 ท่าน
กับท่านเจ้าคุณปัจจนึกฯ เดินเข้ามาในห้อง ท่านผู้ใหญ่ทั้ง 3 มีสีหน้าตื่นเต็นไปตามกัน เพราะนันทา
กับประไพไม่ยอมบอกเหตุผลที่ปลูกท่าน

“ใครเป็นอะไรไปหรือลูก” คุณหญิงวาดถามลูกชายของท่าน

พลยิ้มเล็กน้อย

“เปล่าครับ”

“อ้าว แล้วปลูกแม่ลูกขึ้นมาทำไม”

กิมหงวนเดินเข้ามาหาคุณหญิง

“ผมมีข่าวดีที่จะเรียนให้คุณอาทราบครับ”

“ข่าวดีอะไรกันพ่อหงวน ตั้งคึกคึกป่านี้อแล้ว”

“ก็ข่าวมันเพิ่งมานี้ครับ คุณอาทั้ง 3 อย่าตื่นเต็นดีใจให้เกินไประยะครับ ผมยินดีที่จะเรียนให้
ทราบว่ คีนนี้ 2 น. พวกโจรคณะหนึ่งจะเข้าปล้นบ้านเรา”

“หา ?” คุณหญิงวาดร้องสุดเสียง “ว่าอย่างไรนะ พ่อหงวน”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ตื่นตื่นดีใจเอามากเชียวหรือครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ยกกำปั้นทุบหลังกิมหงวนดังพลັก

“พูดให้เป็นงานเป็นการไว้ๆ พวกเล่นเสี่ยเรื่อยเชียวอ้ายเวร กำลังเม้า้ตาประเดี้ยวเตะเอา
ง่ายๆ เรื่องราวมันเป็นอย่างไงกัน”

เสี่ยหงวนสูดปากคังๆ หันมาทางนายแพทย์หนุ่ม

“ແเล้าให้ท่านฟังหน่อยซี”

ดร.ดิเรกพยักหน้า แล้วเขาก็เล่าเรื่องเจ้าหิ๋มให้ท่านผู้ใหญ่ฟังโดยละเอียด ไม่ต้องว่าท่าน
ผู้ใหญ่ทั้ง 3 จะตื่นตื่นตกใจเพียงไร คุณหญิงวาคมีที่ท่าเหมือนจะเป็นลม

“ทำยังไงดีล่ะคะ เจ้าคุณ” ท่านพุดระล่ำระลัก

พลปลอบคุณแม่ของเขา

“อย่าตกอกตกใจเลยครับคุณแม่ คุณแม่พามาเมียๆ ของพวกเรา กับคุณพ่อ และคุณอาปัจ
ฉินึกๆ เข้าไปหลบซ่อนอยู่ในห้องเถอะครับ ผม 4 คนกับเจ้าแห้วจะรับมือกับพวกโจรเอง”

คุณหญิงวาคยกมือขวาทาบอก

“แม่ไม่สบายใจเสียแล้ว ให้คนไปบอกโปลิสไม่ดีหรือลูก”

พลหัวเราะ

“ไม่เป็นไรครับ พวกโจรมีเพียง 10 คนเท่านั้น พวกผมอยู่ที่นั่นยังมีมันอย่างสบาย คุณแม่
ก็เคยเห็นความสามารถของพวกผมมาแล้ว”

คุณหญิงวาคถอนหายใจเฮือก

“แม่เป็นห่วงพวกแคะนะซี แต่ว่าตามใจเถอะ เอายังไงก็เอากัน ระวังตัวให้ดีนะลูกนะ นัง
มาลีนี้สำคัญมาก” พุดจบท่านก็หันมาเล่นงานสามีของท่าน “เพราะเจ้าคุณทีเดียว เห็นว่ามันสวยก็
รับมันไว้เป็นสาวใช้หวังจะเต้าะมัน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มแห้งๆ

“เปล่าน่า เจ้าคุณปัจจนึกฯ เป็นคนรับไว้ไม่ใช่ฉัน”

“ฮะ” เจ้าคุณปัจจนึกฯ อุทาน “ทำไมมาขัดผมละ ผมบอกเจ้าคุณแต่เพียงว่า คนที่ไม่มีที่อยู่ ที่อาศัยน่าจะสงสาร เจ้าคุณก็เออออรับนั่งมาลี”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“ในที่สุด มันก็เล่นงานเรา เพราะหัดดีเหลือที่พ่อดิเรกรู้เรื่องเสียก่อน ม่ายพวกโจรมันคงเล่นงานเราแน่ ทีนี้เป็นไม่ยอมรับคนแปลกหน้าอีกแล้ว จำไว้จนตาย ไปเถอะคะเจ้าคุณ ไปห้องเราเถอะ แม่สาว ๆ พวกนี้ไปซี ประเดี๋ยวเขาจะรบราฆ่าฟันกันแล้ว กลุ่มใจเหลือเกิน บ้านเรานี้มีเรื่องยุ่งตลอดศก ประเดี๋ยวเรื่องโน้น ประเดี๋ยวเรื่องนี้”

ครั้นแล้ว คุณหญิงวาดก็พา 2 เจ้าคุณและแม่เสื่อทั้ง 4 เดินออกไปจากห้องนายการุณวงศ์ พล, นิกร, กิมหงวน และดร. ดิเรก เริ่มเตรียมงานรับมือพวกโจรทันที

ดึกสงัด พระจันทร์คล้อยไปทางทิศตะวันตกแล้ว ก่อนเวลา 2 น.เล็กน้อย 4 สหายกับเจ้าแห้วยืนอยู่ใต้ร่มเงาของต้นไม้ต้นหนึ่งทางหน้าตึก พลกำลังซ้อมความเข้าใจกับเพื่อนๆ เพื่อให้ทุกคนปฏิบัติการณ์ตามแผนการณ์ของเขา ทั้งนี้ก็เพื่อป้องกันไม่ให้อีกกันเอง

4 สหายและเจ้าแห้วอยู่ในเครื่องแต่งกายชุดสีดำ ทุกคนมีปืนพกคนละกระบอก เจ้าแห้วมีดาบสพายหลังเป็นพิเศษ และดร.ดิเรกถือปืนกลมือแบบที่อ้อมมี

ตอนสุดท้ายพลได้พูดสรุปความว่า

“ใครสงสัยอะไรว่ามา”

เจ้าแห้วชูมือขวาขึ้น

“รับประทานผมสงสัยครับ”

“เออ ว่ามา สงสัยอะไร”

“รับประทาน ถ้ากระผมเพลิงพลาญผู้ร้ายยิง ผมจะได้อะไรตอบแทนครับ”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ฉันรับรองว่า ฉันจะทำศพของแกให้หรูหราที่สุด” พุดจบพลก็ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมองดูเวลา “อีก 10 นาที 2 น. ไป – พวกเรา แยกย้ายกันไปประจำที่”

ต่างคนต่างแยกกันไป แอบซุ่มคอยดักริงพวกโจรตามจุดต่างๆ รอบบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ความเจียบส่งดปกคลุมไปทั่วบ้าน หมู่มะกุ่มหนึ่งเลื่อนลอยมาปิดบังดวงจันทร์ แสงสว่างนวลจึงกลายเป็นสลัวๆ แต่ก็พอสังเกตเห็นอะไรได้ คนใช้ชายหญิงในบ้าน ‘พัชรภรณ์’ หารู้ไม่ว่า ภายใน 2 – 3 นาทีนี้จะมีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้น

เวลาผ่านไปทีละน้อย พลกับดร.ดิเรก แอบอยู่เบื้องหลังซุ้มนมแมว ด้านซ้ายของตัวตึก 2 สหายสอดสายตามองดูสิ่งต่างๆ โดยรอบบริเวณบ้านตลอดเวลา

ดร.ดิเรกแลเห็นร่างอันตะคุ่มๆ ของใครคนหนึ่งเดินออกมาทางหลังตึกอย่างระมัดระวัง เขาเอื้อมมือเขียนแขนพล แล้วกระซิบบอก

“เฮ้ – เห็นไหม?”

พลพยักหน้า

“เห็นแล้ว”

“แกช่วยดูให้แน่ซิ หมาหรือคนวะ สายตากันไม่ใคร่ดี เห็นแต่เพียงว่ามันเคลื่อนไหวได้”

นายพัชรภรณ์หัวเราะในลำคอ

“คนไว้วัย ไม่ใช่หมา”

“อ้อ พอสังเกตได้ใหม่ว่าใคร”

“มาลีนะซี” พลพูดแผ่วเบา “หล่อนคงมาเปิดประตูด้านข้างมารับพวกโจร”

ดิเรกจัดแจงเลื่อนกระสุนปืนกลขึ้นลำกล้อง ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบวัตถุกลมๆ สีดำ มะเมื่อมก้อนหนึ่งออกมาส่งให้พล มันคือลูกระเบิดน้ำตา ซึ่งดร.ดิเรกประดิษฐ์ขึ้นเอง สำหรับใช้ปราบโจรผู้ร้ายหรือเมื่อมีความจำเป็น

“เอาไว้พล ที่กันมืออยู่ 3 ลูกแล้ว”

พลเก็บเข้ากระเป๋าสายตาจ้องมองมาลี ซึ่งอยู่ห่างจากเขาเกือบ 40 เมตร จากแสงสลัวๆ ของพระจันทร์ เขาแลเห็นสาวใช้คนใหม่เดินตรงมาที่รั้วสังกะสีและถอดกลอนประตูรั้วออก พลหันมากระซิบเบา

“แกได้ยินเสียงอะไรไหม ดิเรก”

ดิเรกยิ้มแห้งๆ

“กันปล่อยออกมาเอง ขอโทษที่วันนี้ฝรั่งห้องไม่ค่อยดี”

นายพัชราภรณ์ก่น้ำลายเอือก

“เสียงผิวปากไว้อย่างไร ไม่ใช่เสียงแก๊สเสีย”

นายแพทย์หนุ่มตะแคงหูฟัง แล้วลืมหูลง

“โอ – ได้ยินแล้ว นั่นเป็นสัญญาณของเจ้าเหี้ยมเรียกเมียของมันให้เปิดประตูรับ เตรียมปืนเถอะแก ประเดี๋ยวเราคงได้เล่นงานกับพวกมัน”

อีก 5 นาทีต่อมา ประตูรั้วสังกะสีถูกเปิดออกซ้าๆ ชายฉกรรจ์หมู่หนึ่งย่อๆ กันเข้ามาในบ้าน ‘พัชราภรณ์’ ดร.ดิเรกกับพลใจเด่นแรง ต่างถือปืนเตรียมพร้อม

เจ้าเหี้ยมนำบริวารเข้ามาครบจำนวนแล้ว หัวหน้าโจรพุดอะไรกับเมียของมันสักครู่ มาลีก็นำหน้าพวกโจรอ้อมมาทางหน้าตึก

พวกโจรเข้ามาในทางปืนของ 4 สหายแล้ว ดร.ดิเรกประทับปืนกลมือกระชับมัน พลยกปืนคอลลีวอลเวอร์จ้องไปยังร่างของโจรคนหนึ่ง แล้วเขาก็เหนียวไถยิง

“ปัง!”

กระสุน 9 มม. เริ่มทำลายความเงียบขึ้น ทันใดนั้น ดร.ดิเรกก็รวีปืนกลมือส่งกระสุนออกจากลำกล้อง ในเวลาเดียวกัน เสียงหวนกับนิกรและเจ้าแห้วก็ระดมยิงพวกโจรทันที

สมุนโจร 4 คนถูกยิงล้มกลิ้ง มาลีร้องวิ๊ดวายด้วยความตระหนกตกใจ เจ้าเหี้ยมกระซอกเมียของมันเข้าไปในพุ่มไม้ ล้มตัวลงนอนราบ ลูกน้องของมันอีก 5 คนรีบลงนอนและเข้าหาที่กำบังตามแต่จะหาได้

“ผู้ตายไว้อย่างไร พวกเรา” เหี้ยมออกคำสั่งอย่างเด็ดขาด

ปืนทางฝ่ายโจรเริ่มแผดเสียงบ้าง เจ้าเหี้ยมยกคาไบน์ขึ้นประทับยิงโต้ตอบอย่างทรหดเสียงปืนทั้ง 2 ฝ่ายดังสนั่นหวั่นไหว ปลุกให้คนในบ้าน ‘พัชราภรณ์’ ตกใจตื่น เพื่อนบ้านใกล้เคียงออกสังขวัณชวนไปตามกัน

นิกร กับเจ้าแก้ว นอนหมอบอยู่เคียงกันทางเรือนต้นไม้ กระจุนปิ่นของคนร้ายนัดหนึ่ง
เกลียดศีรษะเจ้าแก้วไปอย่างหวุดหวิด

“โอ๊ย !” เจ้าแก้วร้องด้วยความตกใจ

นิกรหันมาถาม

“อะไรวะ แก้ว”

“รับประทานย้ายที่มันเถอะครับ ที่นี่ไม่เหมาะสมเสียแล้ว”

“ทำไมล่ะ”

“รับประทานเฉียดกระบานผมไปเพียงนิดเดียวเท่านั้นแหละครับ”

นิกรยกปิ่นพอกยิงพวกปล้นพลางพูดกับเจ้าแก้วพลาง

“เราต้องยึดที่มันอยู่ที่นี่ ถ้าเปลี่ยนที่เราอาจจะยิงกันเอง ยิงซีโวย หมอบนิ่งเฉยอยู่ทำไม”

เสี้ยหงวนหมอบอยู่ทางหมู่กระถางตะโกตัดตามลำพังกี่ชักใจไม่ดี จึงคลานงโยยงหยกเข้ามาทางเจ้าแก้วกับนิกร เจ้าแก้วแลเห็นเข้าก็สะดุ้งเฮือก เข้าใจว่าพวกปล้น เพราะได้สัญญาณไว้
เป็นมันเหมาะแล้วว่า ทุกคนจะอยู่ในที่มันของตน

เจ้าแก้วไม่ทันพิจารณา ยกปิ่นพอกขึ้นยิง 2 นัดซ้อน

“ปัง ! ปัง !”

อาเสี้ยริบนอนราบกับพื้นดิน

“เฮ้ย ! อย่างโวย พวกเดียวกัน” กิมหงวนร้องเสียงหลง

เจ้าแก้วใจหายวาบ

“อาเสี้ยหรือครับ”

“เออ” พุดพลางคลานเข้ามาสมทบกำลัง

พวกโจรต้องกระจุนปิ่นกลดร.ดิเรก ตายไปอีก 2 คน ลูกน้องของเจ้าเหี้ยมที่เหลืออยู่อีก 3
คนเสียวัวญเสียวัวกำลังใจแล้ว มันพากันลุกขึ้นวิ่งไปทางประตูรั้วเพื่อออกไปนอกเขตบ้าน ทันใดนั้น
ดร.ดิเรกก็เงื้อลูกระเบิดมือขว้างดักหน้าไปที่ประตู

มีเสียงระเบิดดังขึ้น แต่ดังเพียง 1 ใน 100 ของลูกระเบิดธรรมดา แก๊สน้ำตาซึ่งบรรจุอยู่ใน ลูกระเบิดกระจายเป็นควันขาวไปทั่ว พอเข้าตาพวกโจร ลูกน้องของเจ้าเหี้ยมทั้ง 3 คนก็ปวดแสบ น้ำตาจนทนไม่ไหว ถึงกับทิ้งปืนพกทรุดตัวนั่งยองๆ ยกมือขี้ตา

คงเหลือเหี้ยมหัวหน้าโจรคนเดียวที่กำลังยิงต่อสู้กับฝ่ายเจ้าของบ้านอย่างไม่ลดละ มาลี นอนหมอบอยู่ข้างๆ ตัวสั่นงันงกเพราะความกลัวกระสุนปืน

ในที่สุด จอมโจรก็หมดกระสุน มันเหวี่ยงคาบิโน้คู่มือทิ้ง หันมาพูดกับเมียของมัน

“มาลี ! ลูกขึ้นวิ่งตามพี่ออกไปเดี๋ยวนี้ เร็ว มีทางเดียวเท่านั้นที่เราจะรอดพ้นจากการจับกุม”

มาลีสั่นศีรษะ

“ฉันไปไม่ไหวพี่ ฉันจะเป็นลมอยู่แล้ว”

เหี้ยมมองเมียของมันอย่างเคืองๆ

“ถ้ายังงั้นพี่ต้องเอาตัวรอดก่อน” พูดจบเหี้ยมก็ลุกขึ้น วิ่งอ้าวไปยังประตูรั้วข้างบ้านโดยเร็ว ที่สุดที่จะเร็วได้

พล พชราภรณ์แลเห็นร่างของจอมโจรอย่างถนัด เขาไม่ยอมปล่อยให้เวลาผ่านไปแม้แต่น้อย เขาขว้างลูกระเบิดมือไปยังร่างเจ้าเหี้ยมทันที

เสียงระเบิดดังทำลายความเงียบขึ้น ควันพิษเข้าตาเจ้าเหี้ยม ทำให้มันเจ็บปวดเหลือที่จะกล่าว เหี้ยมหยุดชงักชั่วขณะ แล้วแข็งใจวิ่งต่อไปเรื่อยๆ ที่มองไม่เห็นอะไร จนกระทั่งวิ่งมาชนรั้ว สังกะสีดิ่งโครม ทรุดตัวนั่งยกมือขี้ตา

ชัยชนะอันเด็ดขาดและง่ายดายเป็นของฝ่ายเจ้าทรัพย์ พลชุดแขนดิเรกให้ลูกขึ้น ร้อง ตะโกนเรียกเพื่อนและเจ้าแห้ว 4 สหายพากันเข้าไปหาพวกโจร ซึ่งถูกยิงตายไป 6 คน ล้มกลิ้งอยู่บนพื้นดินอีก 3 คน ไปไม่ไหวเพราะอำนาจแก๊สน้ำตา ส่วนเจ้าเหี้ยมก็สิ้นใจวิ่งเลิ่บไปไม่รอด เช่นเดียวกัน

เสียงปืนสงบเงียบแล้ว ไฟฟ้าในบ้านพชราภรณ์เปิดสว่างจ้า ประตูบ้านหน้าตึกถูกเปิดออก เจ้าคุณปัจฉินิภาฯ ถือบีนลูกของคณินาหน้าพาเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด พร้อมด้วยแม่เสื่อทั้ง 5 เดินลงบรรไดตรงมายังที่เกิดเหตุ ทุกๆ คนมีอาวุธครบมือ ต่างมีมิดพรวดทำขวานเท่าที่จะหามาได้ ส่วนพวกสาวใช้ไม่ยอมออกจากห้อง ลงนอนคลุมโปงอกต้นขวัญแขวนอยู่ในที่นอน

เสียงพูดเสียงวิจารณ์กันจ้อกแจ้กจอบแจตั้งแซ่ดไปหมด นายภควานจันทร์ แยกยามเก่าแก่
ของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ วิ่งเข้ามาเป็นคนสุดท้าย เขายกมือกระทำความเคารพพวกเจ้านายของเขา

“ซาลามคะร่าบ มีร่วงอะไรกันคร่าบ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มองดูเจ้าบานูอย่างแปลกใจ

“แกหายหัวไปไหนมานะ”

“โอ – ไม่ได้หายหัวนะเจ้าคุณ ผมนอนคลุมหัวนะ”

“อ้อ แกนอนหลับ”

บานูยิ้มแห้งๆ

“ไม่ตั้งใจหลับคะร่าบ มันหลับไปเอง”

คุณหญิงวาดยกมือชี้หน้า

“แกเป็นขี้งี้เสมอ หลับยามทุกคืน ดีละ ถันจะตัดเงินเดือนแก 10 บาท”

รถยนต์คันหนึ่งแล่นมาหยุดที่หน้าประตูใหญ่นอกถนน หลังจากนั้นก็มีเสียงตะโกนเรียกให้
เปิดประตู และระบุว่าเจ้าพนักงานตำรวจ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกมือกระตุกหางหนูแยกยาม
เบาๆ

“เฮ้ย ตำรวจเขามา ไปเปิดประตูให้เขาที” เจ้าบานูรีบเดินไปโดยเร็ว ต่อจากนั้นพลก็สั่ง
พวกคนใช้ของเขาให้ช่วยกันควบคุมตัวคนร้ายทั้ง 4 คนไว้ เพื่อมอบให้ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ เจ้าคุณ
ประสิทธิ์ฯ กล่าวขึ้นเปรยๆ

“ไปเอาตัวนั่งมาลิมาด้วย นั่งคนนี้สำคัญนัก”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานอยู่นี้แล้วครับ กระผมจับไว้แล้ว”

ทุกคนหันมามองดูเจ้าแห้วเป็นตาเดียว เจ้าแห้วลือกอมาลิไว้ และตลอดเวลาที่ เจ้าแห้วได้
พยายามค้ากำไรเกินควร เพราะโอกาสเป็นของเขาแล้ว

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะหึๆ

“ไม่ต้องไปล็อกคอมันหรือก๊วย จับข้อมือไว้ก็ดีแล้ว”

“รับประทานเดี๋ยววังหนี่จี้เกี่ยวไล่ตะครุบครับ”

“ชะ – ชะ แกพูดยังกะจิ้งหรีดเซียวอิ”

นายร้อยตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่ง นำนายสิบและนายพลตำรวจไม่ต่ำกว่า 10 คนเข้ามาในบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ทุกคนมีอาวุธปืนทันสมัย โปลิสขณะนี้เป็นการตรวจของห้องที่โรงพักปทุมวัน ชาวบ้านคนหนึ่งได้โทรศัพท์ไปบอกแจ้งให้ทราบว่ามีคนร้ายเข้าปล้นบ้าน ‘พัชรภรณ์’ และเกิดยิงต่อสู้กับฝ่ายเจ้าของบ้าน นายร้อยเวรประจำสถานีตำรวจจึงรวบรวมกำลังพาตำรวจรีบเดินทางตรงมานี้

ในฐานะที่เป็นเจ้าของบ้าน พลจิงพาเพื่อนเกลอทั้ง 3 เข้าไปต้อนรับตำรวจ

“เชิญครับ ขอบคุณมากที่คุณกรุณามาช่วยเรา”

นายร้อยตำรวจโทหนุ่มยิ้มให้พล

“เป็นยังไงบ้างครับ พวกโจรหนีไปไหนหมดแล้วหรือ?”

กิมหงวนชี้มือไปทางที่พวกโจรนอนตายอยู่

“โน่นครับ นอนตายอยู่เกลื่อนกลาด 6 คนด้วยกัน อีก 4 คนพวกเราจับได้นั้นยังไงล่ะครับ เจ้าเหี้ยม หัวหน้าของมันเราก็จับได้”

นายตำรวจลื้มตาโพล่ง

“เจ้าเหี้ยม!” เขาร้องขึ้นดัง “ไหนครับ อ้ายเหี้ยม มันเป็นผู้ร้ายสำคัญที่ทางตำรวจกำลังต้องการตัว”

4 สหายพาดำรวจเข้าไปทางพวกคนร้ายที่จับไว้ได้ แล้วตำรวจก็จัดแจงลั่นกุญแจมือ ทั้งที่เจ้าเหี้ยมกับลูกน้องของมันทั้ง 3 คนน้ำตาไหลพรากเพราะคว้นพิษ

พลได้แนะนำรองสารวัตรสถานีปทุมวันให้รู้จักกับคุณพ่อคุณแม่ของเขา และท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ นายร้อยตำรวจหนุ่มสั่งให้ลูกน้องนำพวกโจรที่จับได้ออกไปคอยเขาที่รถ รวมทั้งมาลิด้วย

“ยายเหี้ยมเป็นอาชญากรสำคัญ ที่ตำรวจพยายามสืบสวนจับกุมมันทุกวัน” นายตำรวจพูดกับคณะพรรค 4 สหาย “หมอนี่แหละครับ เป็นหัวหน้าโจรทำการปล้นอย่างอุกอาจมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว”

กิมหงวนยิ้มให้เขา

“แล้วศพยายพวกเปรตนี่ล่ะครับ จะว่าอย่างไร”

“ก็ต้องทิ้งไว้อย่างนี้ก่อน จนกว่าเจ้าหน้าที่จะมาทำการชันสูตรพลิกศพ และถ่ายรูปตามระเบียบนะซีครับ”

นิกรถามขึ้นบ้าง

“พวกผมต้องคิดคุกใหม่ครับ การที่เราฆ่าคนตายโดยเจตนา”

นายตำรวจหัวเราะ

“ไม่คิดหรอกครับ เพราะคุณป้องกันทรัพย์สินสมบัติของคุณ”

“อ้อ ค่อยยังชั่วหน่อย”

ต่อจากนั้น รองสารวัตรก็ซักถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดิเรกได้เล่าให้ฟังโดยละเอียด พอ ดิเรกพูดจบ คุณหญิงวาดก็เดินเข้ามาหานายตำรวจ

“ขึ้นไปบนตึกเถอะค่ะคุณ”

เจายิ้มอ่อนโยน

“ขอบคุณครับ คุณหญิง ผมจะต้องรีบกลับโรงพักเดี๋ยวนี้ งาม – เช้า 7 น. ผมขอเชิญคุณหญิงกับทุกๆ คนไปพบผมที่โรงพัก”

คุณหญิงวาดหน้าตื่น

“เชิญฉันไปทำไม ฉันสาบานได้ว่าหมูนี้อย่างไรไม่ได้เล่นเลยคุณ”

ตำรวจหัวเราะ

“เล่นอะไรครับ”

“ไฟซีนะคะ”

“ผมไม่ได้จับคุณหญิงในฐานะเล่นไฟหรือครับ ผมเชิญไปก็เพื่อจะสอบสวนในเรื่องนี้”

คุณหญิงวาดถอนหายใจโล่งอก ยิ้มออกมาได้

“ยังงั้นหรือคะ ได้ค่ะ 7 น. ฉันจะยกกองทัพไปที่โรงพัก”

“ดีแล้วครับ” พุดจบเขาก็ยกมือวันทยาหัตถ์ “ลาละครับ ทุกๆ คน”

คณะพรรค 4 สหายต่างรับไหว้นายตำรวจ กรันแล้วรองสารวัตรก็รีบเดินออกไปจากบ้าน
ต่อจากนั้นเสียงจิ้งจอกแจ้จ้อแจ้ดังขึ้น

นิกรอ้าปากหาวค้างๆ

“ขึ้นนอนกันเสียทีเถอะพวกเรา ไฟจะขึ้นนอนเถอะ ง่วงเต็มทนแล้ว”

ประไพก่อนควับ

“พิกลจริงเชียว ง่วงก็ขึ้นไปนอนก่อนซี ทำเป็นลูกแดงไปได้”

“ขึ้นไปคนเดียวกลัวผีนี่นา ซี - ไปด้วยกัน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะหึๆ สั่งคนใช้ของท่านให้ไปหลับนอนกันต่อไป ต่อจากนั้นคณะ
พรรค 4 สหายก็พากันขึ้นไปบนตึก แยกย้ายกันไปห้องนอนของตน

จบ

พิมพ์ที่ ร.พ.อักษรโสภณ เลขที่ 185 เสาชิงช้า พระนคร

พ.ต.หลวงจรกลางสนาม ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

พ.ศ. 2491